

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„JÁ JSEM DOBRÝ
PASTÝŘ; ZNÁM
SVÉ OVCE A ONY
ZNAJÍ MNE...”

JAN 10,14

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2018
13. ROČNÍK

1

Míli čtenáři a přátelé,

rok 2018 je rokem mnoha důležitých výročí. Některá poznamenala život národů (sto let od vzniku československého státu), jiná jsou smutně spojena s dějinami náboženského života (sto let od zřícení mariánského sloupu v Praze). Po celém světě se bude také určitě vzpomínat sto let od ukončení první světové války. Známa jsou slova řeckého dramatika Aischylose (525–456) a také amerického politika Hiram Johnsa (1866–1945) o tom, že „první oběti každé války je vždy pravda“.

První číslo „Apoštola“ v roce 2018 věnujeme Pravdě. V tomto světě, který bude v roce 2018 slavit mnohá výročí, trvá „karneval lží a pololží“. Jsme svědky relativizace pravdy, mluví se o post pravdě a ve virtuálním a mediálním světě se řeší fenomén falešných zpráv (fake news). Přejeme Vám, aby Vám „Apoštol“ pomohl „nadechnout se“ slovy Pána Ježíše „Já jsem Pravda“ (J 14,6) a najít v nich útěchu.

Otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření účty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowiec SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śwachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowiec, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowiec SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

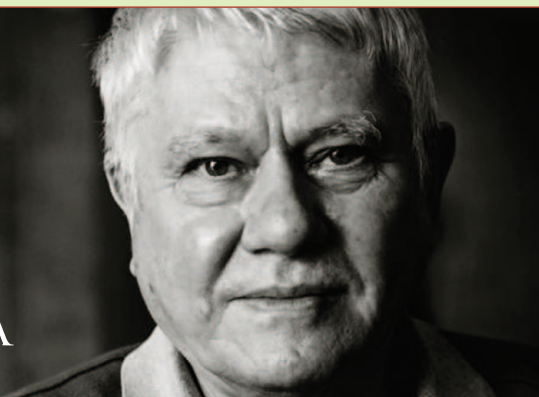
Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

151 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo: Mons. Václav Malý	3
P. Jaroslav Brož: Posvěcení v pravdě	4
P. Miloslav Fiala: Spojovat pravdu s láskou	6
HUMANA VITAE (1) Encyklika Pavla VI.	10
K zamyšlení: Spojíte se a braňte svoji víru	17
Rozhovor s Mons. Antonínem Baslerem pomocným biskupem olomouckým	18
Poslání a spiritualita s. Faustyny	22
Láska k pravdě Encyklika Caritas in Veritate	25
Budete mými svědky: Otec Dolindo	26
Minikatechismus o modlitbě (ukázka)	30
Pohled z okna (P. František Koukal)	31
10 let výročí posvěcení kostela ve Slavkovicích	32
III. Národní kongres o Božím milosrdenství Program	34
Pozvánky: Slavnostní děkovná mše svatá, Lectio divina, Pěší pouť k BM 2018	36
Nakladatelství Paulinky	38
Informace / Bohoslužby ve Slavkovicích	39

Mons. VÁCLAV MALÝ

Titulární biskup marcellíanský
a světící biskup pražskýJEŽÍŠ
JE PRAVDA

Toto číslo Apoštola má důležité téma – pravda. Jsme svědky toho, že v současnosti se pochybuje o tom, zda vůbec můžeme mít pravdu a zda lze poznat pravdu o stvoření. Suverénně se tvrdí, že vše je relativní a nelze dospět k nevyvratitelnému závěru. Pokud by tomu tak bylo, náš život a veškeré naše konání by ztratilo pevný základ, na němž je možno budovat důstojné a pevné vztahy lidské vzájemnosti. Pravda pro nás křesťany není teorií a výsledkem našich myšlenkových úvah a našeho teoretického poznání, ale je zjevná a čitelná na konkrétní osobě Ježíše. On o sobě řekl: „Já jsem cesta, pravda a život“ /Jan 14,6/. Co pro nás znamená konkrétně, že Ježíš je pravda? Především pravdu o Dárci života. Náš život je darem, který jsme si nezasloužili ani si ho nemohli vynutit. Jsme stvořeni k Božímu obrazu, abychom osvědčovali tuto zásadní pravdu o nás – zadarmo jsme dostali do vínku zázrak života, není naším vlastnictvím, ale svěřeným pokladem, který má zrcadlit Boží velkorysost. Pravda má charakter vztahu, neulpívá a nekončí na hranici rozumového poznání.

Pokud bereme vážně následování Ježíše, tak vnímáme pravdu jako výzvu odvážit se ve světle Ježíšovy svatosti podívat se na sebe a přijmout skutečnost, že jsme křehcí a chybující poutníci. Neutíkat od sebe ani se nevymlouvat na okolnosti, ale unést nepříjemný pohled do své mysli a svého srdce. Pravda osvobozuje, i když bolí. Podléháme pokušení, že při posuzování druhých dáme více na dojmy a řeči. Pravda ve vztahu k druhým předpokládá nezaujatý pohled a spravedlivé posouzení dobrého i špatného na druhých bez zjednodušujícího zařazování do škatulek. Vnímat jedinečnost a neopakovatelnost každého, což vůbec nevyžaduje souhlas se vším, jak myslí a jedná.

Posléze žitá pravda o sobě a druhých vyžaduje jednotu naší mysli, slov a činů. Pro nás pozemské poutníky stálá výzva, kterou do důsledku naplnil Ježíš. Pilátova otázka – „co je pravda“ – má pro nás jasnou odpověď: živý zmrtvýchvstalý Ježíš přítomný ve svém Svatém Duchu. Zve nás, abychom se stávali chrámy Ducha, a tak dovršili život v pravdě.

Václav Malý

POSVĚCENÍ V PRAVDĚ

P. JAROSLAV BROŽ ■

Janovo evangelium ukazuje Ježíše, jak se před začátkem pašijí modlí. Jeho modlitba postrádá tragičnost getsemanského boje. Tam se Pán se zkrvačenou tváří snažil předložit Otci touhu lidské přirozenosti najít jiné řešení než trýznivou cestu k popravě. Tady se Ježíš ve večeradle modlí jako velekněz. Jako by již stál mezi nebem a zemí a předjímal to, co bude činit pro svou církev a svět po svém oslavení. Přimlouvá se kromě jiného za to, aby jeho učedníci byli posvěceni v pravdě.

„Co je pravda?“, ptá se uprostřed pašijového děje Pilát spoutaného Ježíše, protože neví, že se dívá do tváře tomu, který řekl: „Já jsem ta cesta, pravda a život.“ Pilátova otázka není naivní ani hloupá. Nepatří k těm holým větám, které vyslovují malé děti, protože neumějí ještě sestavit bohatá souvětí. Je to jednoduchá věta myslitele, který se oprostil od mnoha věcí, aby hledal ono „jedno potřebné“. Velikost ducha se projeví tím, že dokáže v mnohosti věcí a složitosti života klást jednoduché otázky, které svou průrazností míří k základu všeho.

Není snadné žít v pravdě. Pravdu lze definovat jako shodu, soulad. Poznávám pravdivě protější dům, když vím, že jeho „kopie“, kterou mi zprostředkují mé oči, se odpovídajícím způsobem zobrazí v mé mysli, v mé představivosti. O něco složitější je to s poznáním člověka. On je živá bytost, má svůj vnitřní svět, bohatství srdce, které umí a chce milovat. Abychom mohli říct, že pravdivě „známe“ člověka, musíme vstoupit do vztahu k němu a žít s ním. V tomto smyslu starozákonní slovník mluví současně o pravdě a o věrnosti. Nemohu pravdivě poznávat člověka, pokud jsem s ním neušel kus cesty. A nejlépe poznává druhého ten, kdo se s ním zasnoubil navždycky. Kráčí mu po boku, naslouchá mu a poznává ho v životním objetí. Proto také Hebrejská bible používá sloveso „poznat“ mimo jiné pro manželské spojení, které je plodné láskou, přináší nový život. Ale i řecký svět myslitelů zná zasnoubení se s pravdou. Jen ten, kdo se oddá na celý život hledání a poznávání pravdy, je „filosof“, milovník moudrosti.

Vzpomeňme na sen sedmiletého chlapce Konstantina – Cyrila, který si z předvedených krásných dívek vybral za ženu a pomocnici právě Sofii, Moudrost. Jemu vděčíme za naši

křesťanskou víru, za první slovanské písmo a za překlad Bible pro naše předky.

Dnes není snadné žít v pravdě. Jsme stále víc obklopeni virtuální realitou. Jsme bombardováni vjemy něčeho, co se tváří, že je, a přitom to postrádá podstatu bytí. Ale to je – podle slov Kazatele – „samá pomíjivost“, pára nad hrcem, marnost. Dnes také není snadné oddávat se poznávání člověka v tom hlubokém biblickém smyslu, totiž stát věrně po boku blízké osobě a naslouchat. Mnohým z mladé generace chybí obraz věrného bytí s druhou osobou, protože to doma neměli na očích. Nemohli zapustit kořeny své rozvíjející se osobnosti díky stabilitě druhé osoby, která tu nebyla. Pohled na dnešní společnost působí z těchto důvodů hodně beznadějně.

Je tu ale jedna velká naděje. Bůh, Tvůrce člověka, vkládá v každé době do srdce lidí žízeň po pravdě. Každý dostává do vínku neodbytnou potřebu dotýkat se reality, již je součástí. Nechce žít v klamu toho, co ve skutečnosti není, byť by tento klam byl na chvíli tišícím opiem nějakého bolestného střetu s realitou. Iluze smyslů a iluze žádostivosti je produkt pokušitele, který ukázal Evě rajske ovoce vábivé na pohled a příjemné na chuť. Cesta k pravdě se nezastaví u takového povrchního vjemu. Snaží se dostat „na kořen“ věci. Proto je cesta k pravdě cestou k Bohu.

Celé stvoření vyzařuje krásu. „Nebesa vypravují slávu Boží a dílo jeho rukou zvěstuje obloha,“ praví žalmista. A tato krása, která se stále štědře nabízí, uniká svodům pokušitele a živí žízeň po pravdě, která je za ní, v hloubce. Je to cesta k Bohu. Duchovní autoři mluví o kontemplování Stvořitele ve stvoření. Tato cesta v pravdě a k Pravdě osvozuje. A protože vede k setkání s Tvůrcem – Svatým, tak také posvěcuje.

SPOJOVAT PRAVDU S LÁSKOU

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Nejprve si připomeňme charakteristiku naší doby z pera básníka Jana Zahradníčka ve sbírce La Saletta. Zní takto: „A zatím jejich slova se potloukají co nejdále od pravdy. Pospíchajíce od ničeho k ničemu pod stropem oblohy popraskané.“ Tato sžíravá kritika vypovídá o všeobecném útěku od pravdy v tom, co je člověk a kam směřuje lidská společnost, a zároveň pozoruje s bolestí všeobecný spěch, který člověku nedovolí žít naplno své naděje a radosti. V důsledku toho se mezilidské vztahy rozpadají, lidé si přestávají rozumět a sledují většinou jen své sobecké cíle. Vděčíme papeži Janu Pavlu II. za jasná slova v encyklice Veritatis splendor (Jas pravdy), kde v úvodu píše, že lidé jsou povoláni ke spáse skrze víru v Ježíše Krista, „světlo pravé, které osvětluje každého člověka“ (Jan 1,9). Stávají se tak „světlem v Pánu a dětmi světla“ (Ef 5,8) a přitom se posvěcují „poslušností vůči pravdě“ (1 Petr 1,22). Papež dále uvádí, že u mnohých současníků můžeme pozorovat ztrátu vyššího způsobu života a zmatek v mravní oblasti. Ale i smysl pro pravdu mnohých křesťanů provází nejistota, neboť se dávají ovládnout světským duchem a mravním relativismem. Zapomínají, že čestné a otevřené uznání pravdy je podmínkou skutečné svobody, jak čteme u apoštola: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí“ (Jan 8,32).

„JÁ JSEM CESTA,
PRAVDA A ŽIVOT.
NIKDO NEPŘICHÁZÍ K OTCI
NEŽ SKRZE MNE.“

JAN 14,6

Dějiny církve uvádějí řadu případů, kdy světská moc pronásledovala věřící, ale ti čerpali sílu ze zjevené pravdy a byli odhodláni podstoupit i mučednictví. Příkladem jim byla Ježíšova slova před Pilátem: „Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě“ (Jan 18,37). Nám pronásledování nehrozí, ale o to víc si máme být vědomi povinnosti svědčit o pravdě vůči svému okolí. Svět nás pozoruje, ať jsme kde-koli, a podle našeho chování si dělá úsudek o celém křesťanství. Jsme přímo povinni pomáhat budovat společnost na zdravých základech a pomáhat řešit složité a závažné otázky, které doslova přepělňují soukromý i veřejný prostor. V tomto smyslu se jasně vyslovil i koncil, když v deklaraci o náboženské svobodě zdůraznil, že Bůh respektuje svobodu člověka, ale zároveň ho volá k uvědomělé službě v duchu a pravdě. Povinnost hledat pravdu mají ovšem všichni, neboť ji mají přijmout a podle ní také žít; jde o věc svědomí, které ovšem bývá u mnohých otupené, necitlivé a tím negativně ovlivňuje jejich myšlení a jednání, se všemi důsledky pro ně i pro jejich okolí. Tím se dostávají na scestí celé skupiny lidí, kteří vyvolávají nedorozumění, rozpory a rozpad malých i velkých společenství, jak to vidíme např. na mnohých rodinách.

Písmo na mnoha místech uvádí, že hebrejci rozuměli pod pojmem pravdy něco pevného, jistého a důvěryhodného. Takže to, co je pravdivé, je zároveň trvalé, vyzkoušené a dává jistotu, že nikdy nezklame toho, kdo tak myslí, mluví a jedná. To bylo důležité při uzavírání smluv, kdy stačilo pouhé podání ruky a slovní vyjádření závazku. Příkladem byl Hospodin, když uzavřel se svým lidem smlouvu, kterou vždy dodržel do všech důsledků, zatímco lid ji mnohokrát porušil. Král David říká Hospodinu: „Tvá slova jsou pravdivá“ (2 Sam 7,28).

Totéž čteme v řadě žalmů, které opěvují pravdu Božího zákona, která je nezrušitelná a trvalá, a varují proto před jejím porušováním ze strany lidí. Nabádají věřící, aby „konali pravdu“ a „chodili v pravdě“. To se má projevit i ve vztazích mezi lidmi na rozdíl od pohanů, kteří se těmito pravidly neřídí. Starý zákon ukládá kněžím, aby v tomto smyslu učili Izraelity, neboť takový úkol dostali přímo od Hospodina; mají bojovat za pravdu až do smrti.

V Novém zákoně vysvětluje Pavel, jak je pro věřícího nezbytné žít podle pravdy evangelia: „O té naději jste slyšeli už dříve při hlásání slova pravdy, radostné zvěsti, která k vám pronikla“ (Kol 1,5). A podobná napomenutí nacházíme v řadě jiných listů. Jsme tedy přímo povoláni k životu podle té pravdy, kterou nám zvěstuje Ježíš Kristus, neboť ta nás vede k uvědomělé víře v něho, dává nám milost vytrvání a je podmínkou, aby nám Pán mohl poslat Utěšitele, Ducha pravdy, dárce veškeré svobody, odhodlanosti a pevnosti. Budeme-li takto jednat a žít, je nám přísliben onen Přímlovce, aby s námi zůstal navždy. Je s tím zároveň spojena proměna celého našeho života, způsobu myšlení, jednání i vztahů k druhým. Tomáš Akvinský vychází z evangelní zvěsti, když píše: „Ne my vlastníme pravdu, ale ona vlastní nás. Proto ji máme pokorně přijmout jako dar a všemi silami jí sloužit.“ Tím se ubráníme nástrahám „otce lži“, jak ďábla nazývá Písmo, který obchází, je neúnavný a rafinovaný, rozkládá společnost a znejišťuje každého, kdo podlehně jeho našeptávání. To nám připomíná, že pravdivé slovo může vytvářet společenství, ale lež je naopak rozkládá. Některá slova pomáhají, těší a dokonce léčí, a jiná ponižují a raní. Proto cítíme v současné společnosti na řadě míst chlad a odklon od pravdy, růst sobectví a šíření nepravdy.

Na pomoc nám přichází i katechismus, když nás učí, že člověk od přirozenosti touží po pravdě. Proto máme přímo povinnost ji hledat, poznávat a podle ní žít, zvláště když jde o pravdu náboženskou, jak nám ji předkládá Boží zjevení. Máme se varovat pokrytectví, přetvářky a dalších odchylek od pravdy. Tomáš Akvinský z toho vyvozuje, že v těchto případech si lidé vzájemně nedůvěřují a porušují základní pravidla soužití. Svou roli v tom hrají i sdělovací prostředky, které mají informovat pravdivě o všem, co je předmětem jejich zájmu, a je proto určeno k veřejnému šíření. Jejich úloha je důležitá, neboť mají přispívat k rozvoji společnosti, ovlivňovat veřejné mínění, vychovávat a sloužit tak obecnému dobru. Společnost má právo na pravdivé a úplné informace, mravně nezavadné, a respektovat při tom důstojnost každého člověka. Církev si je vědoma vlivu médií na společnost, a proto tam, kde je to možné, šíří Boží pravdy, vysvětluje omyly, vychovává a dává podněty pro správné rozhodování především v mravní oblasti. Proto je naší povinností pomáhat jí v tomto úsilí, podle možnosti spolupracovat s příslušnou redakcí a šířit získané informace a materiály, neboť i tak se můžeme podílet na tolik potřebném apoštolátu. Nebudme v tomto směru pasivní a šířme pravdu, neboť podobná aktivita je spojena s radostí, že jsme činnými šířiteli radostné zvěsti. Jak nás upozorňuje katechismus, pravda je krásná sama o sobě a to je jedním z důvodů, abychom jí sloužili a nebáli se jí bránit všude, kde k tomu máme možnost.

Pro náš život v církvi a se společenstvím věřících je proto důležité, do jaké míry se nám daří spojit přijaté zjevené pravdy s účinnou láskou k druhým; to upevňuje vzájemné vztahy. Příkladem nám jsou první křesťané, kteří žili v bratrském společenství a drželi pevně pohromadě, pomáhali si a radovali se z poznání Boží pravdy. Ale i oni

se setkávali s mnoha lidmi, kteří je nenáviděli a pronásledovali, neboť život věřících spočívající na pravdě v nich vzbuzoval závist a snahu takto smýšlející a jednající lidi umlčet. Vláčeli je k soudům a dokonce na popravě, a to jen pro charakterovou pevnost věřících a jejich vnitřní svobodu darovanou jim Duchem pravdy. Proto církev nejen učí zjeveným pravdám, ale pro své členy je jistým zázemím, kde se mohou volně pohybovat, vyměňovat zkušenosti s uplatňováním pravd víry v denním životě, vzývat Boha a děkovat mu za poznání závazných pravidel, tolik potřebných pro spořádaný život v rámci společenství lásky a vzájemné důvěry. To platí pro věřící všech dob. Uveďme si jako příklad slova významného vědce a křesťana Blaise Pascala: „Jestliže se nestaráte o to, abyste poznali Pravdu, pak se vám nabízí dost jiné pravdy, abyste mohli žít v klidu. Když ale toužíte z celého srdce po tom, abyste Pravdu poznali, pak jí není nikdy dost.“ Tím nám chce napovědět, že to ovšem stojí celostní úsilí, které nemůže nikdy přestat. Život nás stále staví do nových situací, kdy se musíme rozhodnout a volit křesťanský způsob řešení. Na pomoc nám přichází církev se svou bohatou zkušeností, meditace nad Písmem a pravidelný svátostný život. K tomu jsme povoláni, a dávejme proto dobrý příklad i těm, kdo jsou slabší ve víře.

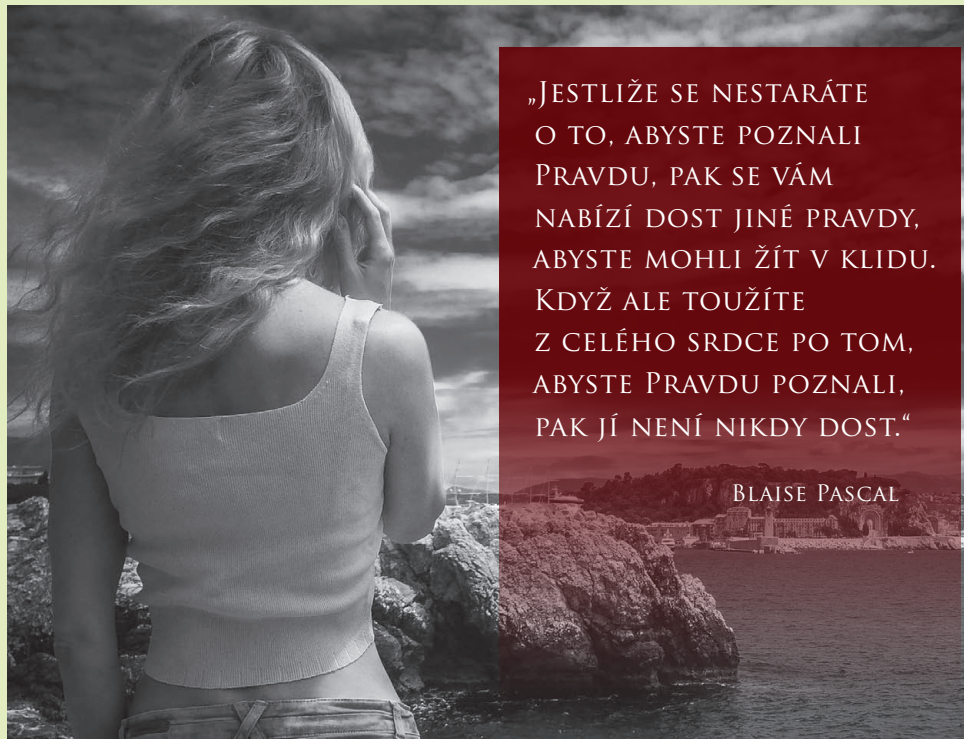
Společenství věřících morálně vítězilo nad světem vždy, kdy usilovalo o evangelní opravdovost zvláště v dobách, kdy byly pravdy víry uváděny v pochybnost, jak jsme to ostatně zažili v době nedávné totality. Každá situace v životě je nová, a vyžaduje proto obnovené úsilí o pevné rozhodování. I dnes pozorujeme, jak náboženské pravdy jsou stále více oddělovány od světského života, jako by byly něčím umělým, smyšleným, odporujícím vědě a zájmům

společnosti. To vyvíjí na věřící určitý tlak a svádí je k tomu, aby se pro vnější klid přizpůsobili náporu světa a jeho názorům. Abychom jako věřící obstáli ve spletitostech doby, nesmíme podléhat tomu, co pomíjí a je dočasné, neboť se mění podle módy, ale držet se toho, co je pevné jako skála, poskytuje pravou naději spojenou s Boží láskou.

Současný římský biskup František o těchto danostech přemýšlí spolu s námi a tvrdí, že pravda nás vede k přemýšlení a těsně souvisí s vnitřním životem každého člověka. Potřebujeme žít v jistotě, když kolem nás je mnoho současníků znejistěných a tápajících, neboť hledají laciné náhražky, zábavu a povrchnost. Pravda je ovšem tím, oč se můžeme opřít, abychom v životní pouti nepadli a nenechali se

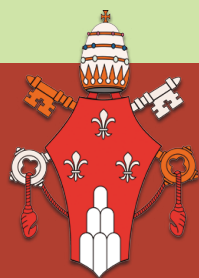
odradit nějakou překážkou. „Proto je pro nás jediným, skutečně důvěryhodným, spolehlivým a pravým pouze živý Bůh.“ Boží Syn nám říká „Já jsem pravda“, a když žijeme v denním společenství s Pánem, pak na sobě zakoušíme jeho věrnost a bezpodmínečnou spolehlivost. On nás nekonečně miluje a dává nám poznat pravdu, která nás osvobozuje od vnitřní nejistoty a vnějších klamných tlaků.

Vytrvejme tedy, abychom byli dobrými učedníky Toho, který je sám nejen cestou, ale i pravdou a dokonce životem. Je natolik mocný, že nás zachraňuje před slabostí a každým pokušením, neboť on přemáhá svět. Pomáhá správně se rozhodovat i ve složitých situacích, do nichž nás život leckdy přivádí, a naši věrnost odměňuje darem pravé svobody, naděje a vše ozařující lásky.

„JESTLIŽE SE NESTARÁTE
O TO, ABYSTE POZNALI
PRAVDU, PAK SE VÁM
NABÍZÍ DOST JINÉ PRAVDY,
ABYSTE MOHLI ŽÍT V KLIDU.
KDYŽ ALE TOUŽÍTE
Z CELÉHO SRDCE PO TOM,
ABYSTE PRAVDU POZNALI,
PAK JÍ NENÍ NIKDY DOST.“

BLAISE PASCAL

HUMANAE VITAE

ENCYKLIKA PAVLA VI. O SPRÁVNÉM ŘÁDU SDĚLOVÁNÍ
LIDSKÉHO ŽIVOTA Z 25. ČERVENCE ROKU 1968 (1)

**Ctihodní bratři,
milovaní synové a dcery!**

Úvod

1. Sdělovat život je vážnou povinností manželů. Ti jsou proto svobodní a odpovědní spolupracovníci Boha Stvořitele.

To je pro ně vždy zdrojem velkých radostí, někdy ovšem též spojených s nemalými potížemi a úzkostmi. Plnění této povinnosti působilo ve všech dobách vážné problémy ve svědomí, ale s vývojem společnosti v poslední době nastalo mnoho změn, z nichž vznikají nové otázky, které církev nemohla nechat bez povšimnutí. Jde přece o věc tak nesmírně se dotýkající života a štěstí lidí.

I. Nové aspekty problému a kompetence učitelského úřadu

2. Změny, které nastaly, jsou značné a různého druhu. Především jde o rychlé přibývání obyvatelstva. Mnozí projevují obavu, že obyvatelstvo světa roste rychleji než zdroje, kterými vládne. Množství rodin a národů rozvojových zemí se zmocňuje úzkost, takže veřejná autorita je v pokušení čelit tomuto nebezpečí radikálními opatřeními.

Uvažme dále podmínky pracovní a bytové i rostoucí nároky jak na poli hospodářském, tak výchovném. To vše dnes znesnadňuje životní podmínky i pro rodiny s větším počtem dětí.

Jsme též svědky změn jak ve způsobu nazírání na osobu ženy a její místo ve společnosti, tak i v tom, jaká hodnota se má přisuzovat lásce mezi mužem a ženou v manželství i v hodnocení významu manželského styku souvisejícího s touto láskou.

Konečně a především člověk dosáhl úžasného pokroku v racionálním ovládnutí přírodních sil, a má proto snahu rozšířit tuto svrchovanou nadvládu i na celou svou bytost – na tělo, na život psychický, na život sociální a dokonce i na zákony, kterými se řídí sdělování života.

3. Tento stav s sebou přináší nové otázky. Známe podmínky dnešního života. Též význam manželského styku pro soulad mezi manžely a pro jejich věrnost jednoho k druhému. Nebylo by tedy na čase provést revizi dosavadních etických norem, zvláště když se uváží, že jejich zachovávání se neobejde bez obětí, někdy i heroických?

Další otázka je, zda by se i na tuto oblast nemohl aplikovat tzv. „princip celistvosti“. Nemohlo by se pak připustit, že úmysl menší, ale racionalizovanější plodnosti by mohl přetvořit materiálně zneplodňující zásah v dovolenou a moudrou kontrolu porodnosti? Nemohlo by se připustit, že zaměření k vzniku nového života se spíše týká manželského života jako celku, než každého jednotlivého styku? Víme, že dnešní člověk má vyspělejší smysl odpovědnosti. Nebylo by tedy nyní vhodné, aby člověk svěřil úlohu kontrolovat vznik života spíše svému rozumu a vůli než biologickým rytmům svého organismu?

Kompetence Učitelského úřadu

4. Otázky tohoto druhu vyžadovaly od učitelského úřadu církve znovu se hlouběji zamyslet nad zásadami mravouky vzhledem k manželství, mravouky založené na přirozeném zákoně, osvícené a obohacené Božím zjevením.^[1]

Nikdo z věřících jistě nebude popírat, že úkolem učitelského úřadu církve je interpretovat i přirozený mravní zákon. Nedá se totiž popřít, jak už naši předchůdci vícekrát prohlásili, že Ježíš Kristus udělil Petrovi a apoštolům svou božskou autoritu a poslal je, aby učili všechny národy zachovávat jeho příkazy.^[2] Tím je ustanovil věrohodnými strážci a vykladači celého mravního zákona, ne pouze zákona plynoucího z evangelia, ale i přirozeného zákona, který je též výrazem Boží vůle, a proto jeho věrné zachovávání je rovněž nutné ke spáse.^[3]

V souladu s tímto posláním církev vždy podávala – v poslední době obšírněji než jindy – ucelenou nauku o povaze manželství, o správném užívání manželských práv a o povinnostech manželů.^[4]

Zvláštní studium

5. Vědomí tohoto poslání nás přimělo potvrdit a rozšířit Studijní komisi, kterou ustanovil blahé paměti náš předchůdce Jan XXIII. v březnu 1963. Komise, jejímiž členy byly kromě řady vědců z různých oborů, týkajících se těchto otázek, též manželské dvojice. Jejím úkolem bylo shromáždit názory na problémy manželského života, zvláště na regulaci porodnosti, a poskytnout žádoucí informace, aby učitelský úřad mohl dát přiměřenou odpověď očekávanou nejen věřícími, ale i světovým veřejným míněním.^[5] Práce těchto expertů, právě tak jako rady, postupně sponatánně zaslané nebo přímo vyžádané od velkého počtu našich bratří biskupů, to vše nám dovolilo zvážit všechna hlediska složitého problému. Proto vyjadřujeme všem upřímný a opravdový dík.

Odpověď učitelského úřadu

6. Závěry, k nimž komise došla, jsme ovšem nemohli považovat za definitivní, ani jsme nemohli vynechat osobní prozkoumání závažné otázky, tím spíše proto, že v komisi samotné nedošlo k plné shodě názorů, jaké mravní normy je nutno předložit, zvláště pak proto, že se vynořily některé návrhy k řešení, které se vzdalovaly od mravní nauky o manželství, kterou učitelský úřad církve vytrvale a pevně předkládal. Proto po pozorném prostudování dokumentace, která nám byla předložena, po zralé úvaze a vytrvalých modlitbách máme nyní v úmyslu mocí Kristova pověření nám daného odpovědět na tyto otázky, tak závažné.

II. Zásady nauky

Celostní pohled na člověka

7. O problému porodnosti, jako o každém jiném problému týkajícím se člověka, nutno uvažovat nejen v částečných perspektivách ať biologických a psychologických, nebo demografických a sociologických, ale především ve světle celkového pohledu na člověka a jeho povolání nejen přirozeného a pozemského, ale i nadpřirozeného a věčného. A jelikož mnozí ve snaze ospravedlnit umělé metody kontroly porodnosti apelovali jak na požadavky manželské lásky, tak i na „odpovědné rodičovství“, je vhodné dobře upřesnit pravé pojetí obou těchto velkých skutečností manželského života.

Přitom se budeme odvolávat hlavně na to, co mimořádně povoláním způsobem o této věci vyložil II. vatikánský ekumenický koncil v pastorační konstituci „Gaudium et spes“.

Manželská láska

8. Pravá povaha a vznešenost manželské lásky se nám ukáže, uvažujeme-li o ní v jejím nejvyšším zdroji, v Bohu, který je Láska.^[6] „Otec, od něhož se odvozuje všechno otcovství na nebi i na zemi“.^[7]

Manželství není tedy výtvořem náhody nebo produktem vývoje nevědomých přírodních sil. Je to moudré ustanovení Tvůrce k uskutečňování jeho zázračné lásky k lidstvu. Manželé usilují výlučným osobním darováním sebe, které je jim vlastní, o společný podíl na svých bytostech, směřujících k vzájemnému osobnímu zdokonalování, ke spolupráci s Bohem na plození a výchově nových životů. Pro pokřtěné pak manželství na sebe bere i důstojnost svátostného znamení milosti, pokud představuje spojení Krista a církve.

Vlastnosti manželské lásky

9. V tomto světle jasně vynikají charakteristické známky a potřeby manželské lásky, o níž je třeba mít přesnou představu.

Především je to láska plně lidská, to jest současně smyslová i duchovní. Není to tedy pouhý výraz pudu a citu, ale též a hlavně úkon svobodné vůle, který se má udržovat a růst radostmi a bolestmi každodenního života tak, aby manželé měli jedno srdce a jednu duši a došli společně své lidské dokonalosti.

Dále je to láska bezvýhradná, tj. zcela zvláštní způsob osobního přátelství, v němž manželé se velkodušně podílejí na všem bez nepatřičných výhrad nebo sobecké vypočítavosti. Kdo opravdu miluje svého manžela, nemiluje jej proto, co od něho přijímá, ale pro něho samotného, pln radosti, že ho může obohatit tím, že se mu dává.

Je to též láska věrná a výlučná až do smrti. Tak to přece chápou ženich a nevěsta v den, kdy na sebe dobrovolně a plně vědomě berou úkol manželského svazku. Věrnost může být někdy těžká, ale nikdo nemůže popřít, že je vždycky možná, vznešená a záslužná. Příklad nesčetných manželů během staletí nejen ukazuje, že je ve shodě s povahou manželství, ale že je i zdrojem hlubokého a trvalého štěstí.

Konečně je to láska plodná, která není cele vyčerpána společným vztahem manželů, ale

je určena k pokračování vzbuzováním nových životů. „Manželství a manželská láska jsou svou povahou zacíleny k plození a výchově dětí. Děti jsou totiž drahocenným darem manželství a vrcholně přispívají k dobru samotných rodičů.“^[8]

Odpovědné rodičovství

10. Proto manželská láska žádá od manželů vědomí, že jsou povoláni k „odpovědnému rodičovství“, na něž se dnes právem klade zvláštní důraz a jež nutno též přesně chápat. Je nutno o něm uvažovat z různých oprávněných a spolu souvisejících hledisek.

Z hlediska biologických pochodů odpovědné rodičovství znamená znát a respektovat jejich funkce. Ve schopnosti dávat život odhaluje rozum biologické zákony, které tvoří součást lidské osoby.^[9]

Pokud jde o pudy a vášně, odpovědné rodičovství žádá, aby byly ovládány rozumem a vůlí. Pokud jde o fyzické, hospodářské, psychologické a sociální podmínky, může být projev odpovědného rodičovství dvojí:

- buď řádně uvážené a velkodušné rozhodnutí mít početnou rodinu,
- anebo rozhodnutí, učiněné z vážných důvodů a při zachování mravního zákona, vyhnout se dočasně nebo na neurčitě dlouhou dobu narození nového dítěte.

Odpovědné rodičovství znamená též a především hlubší vztah k objektivnímu mravnímu řádu Bohem stanovenému, jehož věrným tlumočnickem je správné svědomí. Opravdu odpovědné rodičovství v sobě tedy zahrnuje, že manželé plně uznávají vlastní povinnosti k Bohu, k sobě, k rodině a ke společnosti v pravé hierarchii hodnot.

V úkolu sdělování života jim tedy není dáno na vůli postupovat podle vlastního zdání, jako by mohli autonomním způsobem určit mravně dovolené cesty. Mají se v ujednání řídit tvůrčím

úmyslem Boha, vyjádřeném samotnou povahou manželství a jeho projevů a vyjadřovaným stálým učením církve.^[10]

Respektovat povahu a zaměření manželského styku

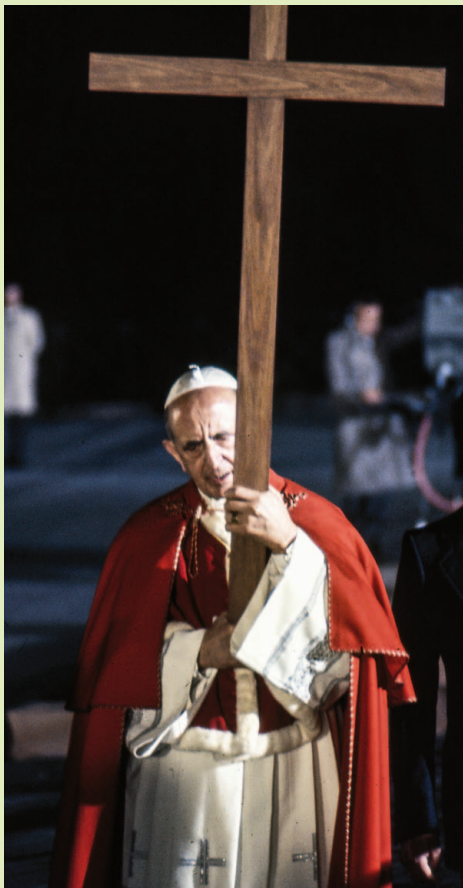
11. Projevy, jimiž se manželé spojují v čisté intimnosti a jimiž se předává lidský život, jsou, jak připomněl koncil, „čestné a důstojné“^[11] a nepřestávají být oprávněné, jestliže z příčin nezávisících na vůli manželů se předvídá, že budou neplodné, protože stále směřují k vyjádření a upevnění jejich spojení. Vždyť, jak dosvědčuje zkušenost, nedochází při každém manželském styku k vzniku nového života. Bůh moudře stanovil přirozené zákony a rytmy plodnosti, které již samy sebou vytvářejí vzdálenost mezi narozením jednotlivých dětí.

Církev však vyzývá lidi k zachování norem přirozeného zákona, který odjakživa lidem tlumočila, a učí, že každý manželský styk musí zůstat otevřený k sdělování života.^[12]

Dva nerozlučné aspekty: spojení a početí života

12. Učitelským úřadem vícekrát vyložená nauka se zakládá na nerozlučném spojení dvojího významu manželského styku, který je Bohem chtěný a který člověk z vlastního popudu nemůže rozbít: je to význam spojivý a plodivý.

Manželský styk totiž svým vnitřním ustrojením hluboce spojuje manžely a uschopňuje je k početí nového života ve shodě se zákony, vepsanými do samotné bytosti muže a ženy. Sjednocuje oba tyto podstatné aspekty – aspekt spojení a početí. Je projevem vzájemné a pravé lásky a je zaměřen k význačnému povolání člověka k rodičovství. Domníváme se, že lidé naší doby jsou zvláště schopni potvrdit hluboce rozumný a lidský charakter tohoto základního principu.

Věrnost tvůrčímu plánu Božímu

13. Právem se upozorňuje na to, že manželský styk, který je vnucen jednomu z manželů bez ohledu na jeho stav a na jeho oprávnění a přání, není pravým projevem lásky, a proto popírá požadavek správného mravního řádu ve vztahu manželů. Podobně každý, kdo správně uvažuje, musí též uznat, že projev vzájemné lásky, který ohrožuje možnost dávat život, kterou Bůh Stvořitel zvláštními zákony do něho vložil, je v rozporu s nehlubším zaměřením manželství a s vůlí Tvůrce života.

Užívat tohoto božského daru a přitom třeba i částečně mařit jeho význam a jeho zaměření,

znamená jít proti přirozenosti muže a ženy a proti jejich nejintimnějšímu vztahu. Znamená to proto jít proti Božímu záměru a proti jeho vůli.

Užívat však darů manželské lásky a zachovávat přitom zákony plodivého procesu znamená, že se člověk nepovažuje za pána nad zdroji lidského života, nýbrž spíše za služebníka záměru daného Stvořitelem. Jelikož totiž člověk nemá ani nad svým tělem neomezené panství, podobně ze zvláštního důvodu je nemá ani nad svými plodivými schopnostmi jako takovými, protože jsou svou povahou zaměřeny ke vzbuzování života, který má v Bohu počátek.

„Lidský život je svatý,“ připomínal Jan XXIII., „a již od svého počátku vyžaduje tvůrčí moc Boží“^[13].

Nedovolené způsoby regulace porodnosti

14. Ve shodě se zásadami lidského a křesťanského pohledu na manželství musíme ještě jednou prohlásit, že je nutno naprosto vyloučit jako dovolenou cestu pro regulaci porodnosti přímé přerušení plodivého procesu již započatého a zvláště potrat zamýšlený a provedený třeba i z důvodů léčebných.^[14]

Podobně je nutno vyloučit, jak učitelský úřad církve již vícekrát prohlásil, přímou sterilizaci buď trvalou, nebo dočasnou, jak muže, tak i ženy.^[15]

Stejně tak je vyloučen jakýkoliv zásah, který buď vzhledem k předvídanému manželskému styku nebo při jeho uskutečňování či v průběhu jeho přirozených následků zamýšlí jako cíl nebo jako prostředek znemožnit zplodění života.^[16]

Na ospravedlnění manželského styku úmyslně zneplodněného se nemůže nikdo dovolávat jako platných důvodů zásady volby menšího zla nebo tvrdit, že takový styk tvoří jeden celek se stykem plodivým, k němuž došlo nebo k němuž dojde, a že to vše dohromady jako celek je stejně mravně dobré. Je-li totiž někdy opravdu dovoleno trpět menší zlo, aby nedošlo

ke zlu většímu, nebo aby bylo dosaženo většího dobra^[17], není dovoleno ani z nejzávažnějších důvodů dělat zlo, aby z něho vzešlo něco dobrého^[18], tj. činit předmětem pozitivního úkonu vůle něco, co je vnitřně nesprávné, a proto nedůstojné lidské osoby, i když se to děje s úmyslem zachovat nebo podpořit dobro osobní, rodinné nebo sociální. Je tedy omylem domnívat se, že manželský styk záměrně zneplodněný, a proto svou podstatou mravně špatný, by mohl nabýt mravní hodnoty celkovou souvislostí plodného manželského života.

Dovolenost terapeutických prostředků

15. Církev však naprosto nepokládá za nedovolené užívání terapeutických prostředků opravdu nutných k léčení organismu, i kdyby z toho plynula třeba i předvídaná zábrana zplodění života, není-li ovšem tato zábrana z jakéhokoliv důvodu přímo chtěná.^[19]

Dovolenost využití neplodných dnů

16. Proti učení církve o manželské morálce se dnes namítá, jak jsme se už výše zmínili (č. 3), že je výsadou lidské inteligence ovládat síly, které nabízí nerozumná přirozenost, a zaměřit je k cíli, který je k dobru člověka. A tu se někteří ptají: není snad v tomto případě rozumné se uchýlit k umělé kontrole porodnosti, docílí-li se tím souladu a klidu v rodině a lepších podmínek pro výchovu dětí již narozených? Na tuto otázku je třeba odpovědět jasně: církev je první, která vyzdvihuje a doporučuje uplatnění lidské inteligence v díle tak blízko přidružujícím rozumného tvora k jeho Stvořiteli, ale tvrdí, že se to musí dít s úctou k řádu Bohem stanovenému.

Existují-li tedy vážné pohnutky, aby mezi narozením dětí byl větší odstup z důvodů tělesného nebo duševního stavu manželů nebo z důvodů vnějších, církev učí, že tehdy je dovoleno přidržet se přirozených rytmů, které mají vztah k plodivým funkcím, a užívat manželství jen

v údobích neplodných, a tak regulovat porodnost, aniž by byly narušeny mravní zásady, o nichž jsme se nyní zmínili.^[20]

Církev není v rozporu sama se sebou, když považuje za dovolené uchýlit se k využití neplodných údobí, zatímco odsuzuje jako vždy nedovolené užívat prostředky přímo namířené proti oplodnění, i když se to děje z důvodů, které se mohou zdát čestné a vážné. Oba způsoby jsou totiž podstatně odlišné. V prvním případě manželé oprávněně využívají přirozené dispozice. V druhém případě brání uplatnění přirozených pochodů. Je pravda, že v prvním i druhém případě manželé mají společnou pozitivní vůli vystříhat se potomstva z důvodů, s nimiž lze souhlasit, a hledají jistý způsob, jak toho dosáhnout. Ale stejně tak je pravda, že pouze v prvním případě se dovedou zřici manželského styku v plodných údobích, když ze správných pohnutek není žádoucí mít další potomstvo, a manželské projevy si pak prokazují na znamení lásky a na upevnění vzájemné věrnosti v údobích neplodných. Když si takto počínají, je to projev lásky opravdu čestné.

Vážné důsledky umělých metod regulace porodnosti

17. Lidé správně smýšlející se budou moci ještě lépe přesvědčit o odůvodněnosti nauky církve v této věci, budou-li si chtít všimnout důsledků umělých metod regulace porodnosti. Ať uváží především, jak by se s tím otevřela široká a snadná cesta manželské nevěře a všeobecnému úpadku mravnosti. Není třeba mnoho zkušeností, abychom poznali lidskou slabost a abychom si uvědomili, že lidé – zejména mladí, kteří jsou v této věci tak zranitelní – potřebují povzbuzení k věrnosti mravnímu zákonu. Proto se jim nemají dávat snadné prostředky k obcházení jeho zachovávání. Je možné se obávat, že muž, zvyklý na antikoncepční praktiky, časem ztratí úctu k ženě, přestane se starat o její tělesnou a psychickou rovnováhu a skončí tím, že

ji bude považovat za pouhý nástroj sobeckého požitku, a ne už za družku, které si má vážit a kterou má milovat.

Uvažme též, jaká nebezpečná zbraň by takto byla dána do rukou veřejné autority lhos-

tejně k mravním požadavkům.

Kdo by mohl vytýkat některé vládě, že k řešení kolektivních problémů aplikuje to, co bylo pro manžely uznáno za dovolené při řešení rodinného problému? Kdo zabrání vládnoucím kruhům, aby podporovaly nebo dokonce ukládaly lidu, kdyby to uznaly za nutné, kontraceptivní metodu, kterou budou považovat za účinnější? Takto by lidé, kteří se chtějí vyhnout potížím individuálním, rodinným nebo sociálním, s nimiž se setkávají při zachovávání Božího zákona, vydali všanc veřejné autoritě nejosobnější a nejintimnější úsek manželského soužití. Proto tedy, nechceme-li poslání sdělovat život vystavit libovůli lidí, musíme nutně uzнат nepřekročitelné hranice lidské možnosti vládnout vlastním tělem a jeho funkcemi, hranice, které žádnému člověku, ať soukromému, ať obdařenému mocí, není dovoleno prolomit. A tyto hranice nemohou být stanoveny, leč povinnou úctou k lidskému tělu a jeho funkcím podle výše vzpomenu- tých zásad a podle správně chápaného „principu celistvosti“ objasněného již naším předchůdcem Piem XII.^[21]

Církev ručí za pravé lidské hodnoty

18. Je možno předvídat, že tyto zásady nebudou snad všemi snadno přijímány. Je tolik hlasů – zesílovaných prostředky hromadné propagandy – které jsou v rozporu s hlasem církve. Upřímně řečeno, církev se nediví, že se podobně jako její Božský zakladatel stala „zna- mením odporu“^[22]. Proto však nepřestává

pokorně a pevně hlásat celý zákon jak přirozený, tak i zákon plynoucí z evangelia.

Církev není jeho původkyní, a proto o něm nemůže rozhodovat.

Je pouze strážkyní a vykladatelkou, aniž by kdykoli mohla prohlásit za dovolené to, co dovoleno není, protože je to vnitřně a v každé době v rozporu s pravým dobrem člověka.

Církev ví, že když hájí manželskou morálku v celé její šíři, přispívá k vytvoření civilizace opravdu lidské. Zavazuje člověka, aby

se nezříkal vlastní odpovědnosti a nehledal východisko v technických prostředcích. Právě tím hájí důstojnost manželů. Věrna učení a příkladu Spasitelovu je upřímnou a nezištnou přítelkyní lidí, kterým chce pomáhat již na jejich pozemské pouti, aby se stali „jako děti účastnými života živého Boha, Otce všech lidí“^[23].

(Pokračování v příštím čísle)

Tento a další dokumenty
naleznete na: www.kebrle.cz

[1] Pius IX.: Enc. Qui Pluribus, Pius IX., Sv. Pius X.: Snc. Singulari Quadam, Pius XI.: Enc. Casti Connubii, Pius XII.: Promluva Magnificate Dominum, 2. 11. 1954, Jan XXIII. Enc. Mater et Magistra.

[2] Mat 28, 18–19

[3] Mat 7, 21

[4] Catechismus Romanus Concili Tridentini č. II., kap. VIII., Mater et Magistra 446–447, Gaudium et spes, č. 47–52

[5] Promluva Pavla VI. ke kardinálům 23. 6. 1964

[6] 1 Jan 4, 8

[7] Ef. 3, 15

[8] Gaudium et spes, č. 50

[9] Sv. Tomáš: Summa Theol. I–II, q. 94 a 2

[10] Gaudium et spes, č. 50–51

[11] Gaudium et spes, č. 49

[12] Pius XI.: Casti Connubii, Pius XII.: A.A.S. 43, 1951, str. 843

[13] Jan XXIII.: Mater et Magistra, str. 447

[14] Catechismus Romanus, Casti Connubii, Mater et Magistra, Gaudium et spes

[15] Pius XI.: Casti Connubii, Pius XII.: A.A.S. 1951, str. 843–844

[16] Catechismus Romanus, Casti Connubii, str. 559–561, Mater et Magistra, 447

[17] Pius XII.: A.A.S. 45, 1953, str. 788–799

[18] Řím 3, 8

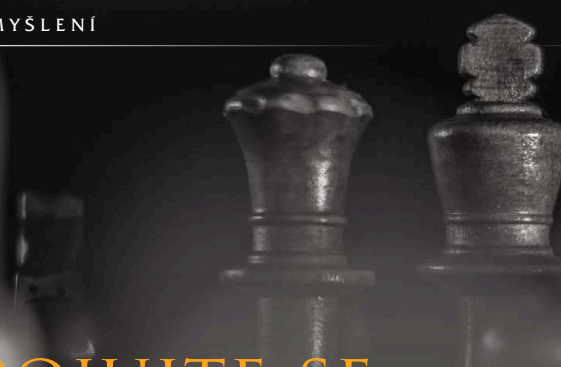
[19] Pius XII.: A.A.S. 45, 1953, str. 674–675

[20] Pius XII.: A.A.S. 45, 1951, str. 846

[21] Pius XII.: A.A.S. 45, 1953, str. 674–675

[22] Luk 2, 34

[23] Pavel VI.: Populorum progressio č. 21

SPOJUJTE SE A BRAŇTE SVOJI VÍRU!

„Pro mnoho lidí je Bůh mrtvý. Ale to my jsme Ho zabili. Naše kostely jsou Jeho hroby. A lidé už do nich nechodí, protože v nich cítí rozklad,“ řekl v Bruselu kardinál Robert Sarah. Na pozvání belgického primase se večera večer (8. února 2018) prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti setkal s věřícími diecéze hlavního města. Mluvil mimo jiné o ničení, jakého se západní státy dopouštějí ve světě – a zejména v chudých zemích. Poznamenal mimo jiné, že humanitární pomoc se často váže na přitakání potratům nebo ideologii gender.

Největší pozornost však vatikánský kardinál věnoval civilizační krizi, kterou dnes prožívá Západ. Jak zdůraznil, je důsledkem odmítnutí Boha a pravdy o člověku. Vyjádřil bolest nad tím, že v Belgii jsou přijímány zákony útočící na život či rodinu, a nikdo se proti tomu nepostaví. Co hůře, někteří představitelé církve chtějí přizpůsobovat evangelium požadavkům světa. Kardinál Sarah vyběhl belgické katolíky k věrnosti a odvaze. „Nestyďte se za Krista, nestyďte se za svou víru,“ apeloval africký kardinál.

„Nejvíce pronásledovaní křesťané nežijí na Blízkém východě nebo v Africe, nýbrž právě tady. Jste nejvíce pronásledováni, protože chcete uspat a ochromit vaši víru. Chtě-

jí zabít vaši víru a vaše křesťanské hodnoty. Říkají vám: žijte tak jako všichni, buďte modernější. Nejvíce pronásledovaní křesťané žijí na Západě. Je sice pravda, že v Africe nás podřezávají. Když jdeš v Nigérii do kostela, nevíš, zda se vrátíš domů, protože v kostele může být bomba. To je pravda. Ale fyzická smrt není to nejhorší. Horší je smrt morální. A tady se uspává církev a její učení. Chtějí, abyste na všechno přistoupili: na potraty, eutanázii... na všechno. Jste nejvíce pronásledováni.

Jak přečkat pronásledování? Díky modlitbě. Kristus nám říká: beze mne nemůžete činit nic. Buďte lidmi modlitby! Chodte do kostela, modlete se doma, prostě o Boží sílu, scházejte se, buďte nezlomní ve víře. Spojte se a braňte svoji víru,“ řekl kardinál Sarah.

V pasáži o významu modlitby prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti poukázal na příklad Benedikta XVI. „Rezignoval na papežskou službu a pro mnoho z nás to bylo velmi bolestné. Dnes však píše další encykliku svým životem. Ukazuje nám, že modlitba a Bůh mají být naší prioritou,“ dodal kardinál Sarah.

PRAVDA

ROZHOVOR S MONS.
ANTONÍNEM BASLEREM,
POMOCNÝM BISKUPEM
OLOMOUCKÝM

✙ Otče biskupe, před 25 lety sv. Jan Pavel II. vydal encykliku „Veritatis Splendor“ (Jas pravdy), o které řekl, že má připomenout morální učení církve, protože to doba vyžaduje. Hned na začátku encykliky papež píše: „Pravda osvětluje rozum a dává obsah svobodě tak, že člověk je veden k tomu, aby poznal a miloval Pána.“ Dnes se ale můžeme často setkat s otázkou, kterou Pilát položil Pánu Ježíši: **Co je pravda? Co je tedy pravda?**

Nikde jsem nenašel odpověď na tuto velmi závažnou otázku zodpovězenou lépe než v textech Benedikta XVI., jehož myšlenky, s nimiž se ztotožňuji, se pokusím víceméně volně předložit. Chceme-li poznat, co je pravda v tom nejhlubším významu, musíme jít za Ježíšem, jediným Učitelem, za tím, který s nejvyšší kompetencí mohl prohlásit: „Já jsem ... pravda ...“ (Jan 14,6) On, tvářící v tvář smrti, říká: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas“ (Jan 18,37). Svatý Tomáš Akvinský, jeden z největších myslitelů, znalec Písma sv., označuje pravdu jako „shodu rozumu se skutečností“. Poznává-li rozum člověka věc tak, jak sama o sobě je, pak našel pravdu. Ale našel jen malý výsek toho, co skutečně je – nikoli pravdu v její veli-

kosti a celistvosti. Tomu, co má na mysli Ježíš, se více přiblížíme jinými slovy svatého Tomáše: „Nejvyšší a první pravda je sám Bůh.“ Ano, Ježíš se proto narodil a proto přišel na svět, aby vydal svědectví pravdě, pravdě o Bohu, pravdě o člověku a také o světě. Bůh je pravda v celé její velikosti a celistvosti. Ve světě se však znovu a znovu téměř neoddělitelně mísí pravda a omyl, pravda a lež. „Pravda“ v celé své velikosti a čirosti se nevyjevuje. Svět je pravdivý v té míře, v jaké zrcadlí Boha, stvořitelský smysl, věčný rozum, z něhož pochází. A je tím pravdivější, čím více se Bohu přibližuje. Člověk se stává pravdivým a sebou samým, je-li „podle Boha“. Pak dospívá ke své pravé podstatě. Bůh je skutečnost skýtající bytí a smysl. „Vydávat svědectví pravdě“ znamená uplatňovat oproti zájmům světa Boha a jeho vůli. Bůh je měřítkem bytí. V tomto smyslu je pravda skutečným „králem“, který všem věcem dodává světla a velikosti. Můžeme

také říci: vydávat svědectví pravdě znamená dělat stvoření čitelným skrze Boha, skrze stvořitelský rozum, a pravdu stvoření zpřístupňovat tak, aby ve světě člověka mohla být měřítkem a směrodatným kritériem – aby moc pravdy, společné právo, právo pravdy byly protiváhou velkých a mocných.

Nevykoupenost světa spočívá právě v nečitelnosti stvoření, v nepoznatelnosti pravdy, což nám pak vnucuje vládu pragmatičnosti a moc silnějších se stává bohem tohoto světa.

Na tomto místě je moderní člověk v pokušení říci: stvoření se pro nás stalo čitelným, a to díky vědě. Ve velkolepé matematice stvoření, která se dnes dá „číst“ v genetickém kódu člověka, cítíme Boží řeč. Ale bohužel ne celou. Ukázala se nám funkční pravda o člověku. Ale pravda o něm samotném – kdo je, odkud pochází, co má dělat, co je dobro a co zlo – tu si tímto způsobem bohužel nepřečteme. Spíše se zdá, jako by se vzrůstajícím poznáním funkční pravdy šla ruku v ruce i sílící slepota vůči „pravdě samé“ – vůči otázce, co skutečně jsme a k čemu.

Co je pravda? Nejen Pilát odsunul tuto otázku stranou jako neřešitelnou a pro svůj úkol nepoužitelnou. Ale bez pravdy člověk žije tak, že se mýlí sám se sebou a v konečném důsledku přenechává pole silnějším. „Vykoupení“ v plném smyslu může spočívat jen v tom, že pravda se stane poznatelnou. K tomu dojde, když se stane poznatelným Bůh. A ten se stává poznatelným v Ježíši Kristu. V něm Bůh vstoupil k nám do světa a uprostřed dějin nastolil měřítko pravdy. Pravda je ve světě vnějškově bezmocná, jako je Kristus bezmocný dle měřítek světa: nemá žádné legie; je ukřižován. Ale právě tak, ve své bezmoci, má moc, a jen tak se pravda znovu a znovu stává mocí. Boží království, nové království, které Ježíš zastupuje, je právě královstvím pravdy. V Kristu vstoupil Bůh – pravda – do světa.

✚ Někde jsem registroval tvrzení, že pravda je pro člověka jako kyslík. Pokud vzduch není čistý nebo je záměrně otrávený, ohrožuje to lidské zdraví nebo i život. Jak byste zhodnotil kvalitu „morálního vzduchu“, který dnes člověk dýchá?

To přirovnání je výstižné. Jestliže většina naší společnosti odsouvá pravdu o Bohu stranou a žije, jako by Bůh nebyl, ukazuje se jako nemocná už v tom základním vztahu ke svému Původci, největšímu dobrodinci a zároveň konečnému Cíli lidského bytí. Je zde jakási duchovní slepota (neschopnost vidět Boží moudrost a lásku), hluchota (každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas), tím pádem nevděk, a tedy nespravedlnost vůči Bohu. „Není-li správný vztah k Bohu, nemůže být v pořádku nic,“ říká Benedikt XVI. A proto vidíme, že podobná nemoc je i v rovině pravdy o člověku. Člověk už není viděn jako obraz Boží, jako dítě Boží. Zdá se mu, že si jako „bůh“ sám může stanovit, co je dobré, a to dnes tak, zítra naopak. Morálka však znamená nastavit správné hranice ve všech oblastech lidského života, ale ne ke škodě, nýbrž k dobru člověka. Pravda a svoboda jsou totiž navzájem neoddělitelné. Červené světlo na přejezdu či křižovatce přece jen zdánlivě omezuje moji svobodu, ve skutečnosti chrání život můj i jiných. Svoboda nikdy nemůže být bezbřehá, moje svoboda přece musí končit tam, kde začíná svoboda mého bližního. Svoboda musí být svobodou sdílenou. Svoboda, jež je odloučena od pravdy, je lži. Hranici mezi dobrem a zlem nestanovil člověk, ta je stanovena Bohem už od počátku. V současnosti si však někteří myslí, že zakázáno není nic, dovoleno je všechno. Žádné pevné body neexistují, vše je relativní. Manželství se svým závazkem věrnosti pro dobro manželů a zvláště dětí je často opomíjeno. Právo na vlastní „štěstí“ je nadřazeno

nad právo dítěte na stabilní rodinu. Ale nelze stavět vlastní štěstí na neštěstí druhého. „Svoboda“ jde až tak daleko, že se tvrdí, že i to, zda je člověk muž či žena, je možno si vybrat, zvolit, a to ještě i mezi dalšími „variantami“ (ideologie genderu). Mohli bychom pokračovat pravdou o světě, o nemocných vztazích mezi národy, o ekologických katastrofách atd. Toto vše vypovídá, že „morální vzduch“, který dýchá dnešní společnost, příliš kvalitní není – určitá obava, a z toho vyplývající snaha nestát se založenými rukama, je jistě namístě.

✚ **Víme, že jsou místa, kde je vzduch velmi čistý a příznivě působí na lidský organismus. Lidé jezdí třeba na hory nebo k moři. Existují prostory a místa, kde dnes může člověk najít příznivé „duchovní a morální ovzduší“?**

To bezesporu ano. Tam, kde je lidský život motivován Boží láskou, inspirován Božím slovem, tam jsou oázy. Nedávno nám vyprávěl otec arcibiskup Jan, jak ho velmi zaujalo při jeho pouti do Lurd, kolik dobrovolníků, a zvláště mladých (bylo jich tam snad 1 000), nezištně slouží nemocným na tomto poutním místě, přitom si ubytování a stravu musí sami zaplatit – jde tedy o zcela nezištnou službu z lásky k Bohu a bližním. Konečně, naše kostely, kde zaznívá slovo pravdy, naše zpovědnice, do nichž vcházejí nemocné duše a z nichž vycházejí nejen uzdravené, ale i zářící světlem Boží milosti, která není ničím jiným než zvláštní přítomností Boha v duši člověka. Naše církevní školy, poutní místa, křesťanské rodiny, kláštery, centra pro mládež, mnohé a mnohé farnosti – jistě patří mezi stanice zdravého vzduchu, Božího světla, zdroje síly, protože v nich žije Bůh – pramen a zdroj pravdy, lásky a skutečné svobody.

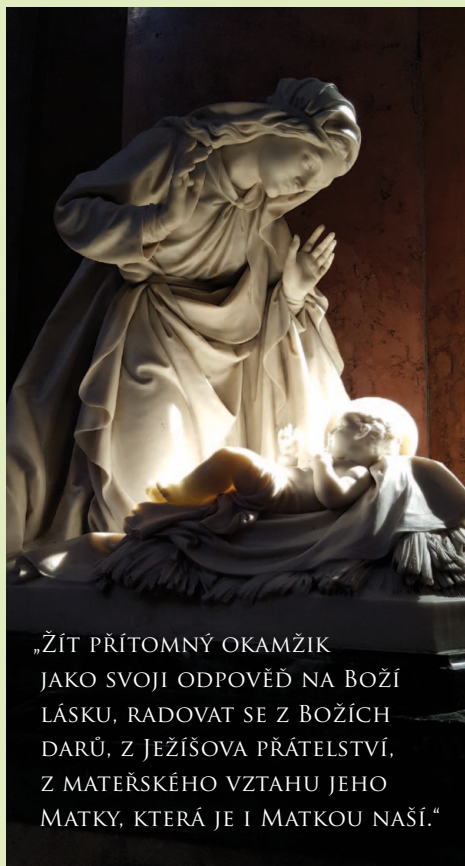
✚ **V současné době jsou často propagovány postoje, které souzní se slovy Marca Aurelia: „Cokoli slyšíme, je názor, nikoli fakt. Cokoli vidíme, je úhel pohledu, nikoli pravda.“ Tento relativistický postoj je přenášen také na půdu duchovní a náboženskou. Proč je takový postoj pro duchovní život nebezpečný a jak se mu bránit?**

Nejednou to opravdu může být tak, že nějaký názor, který slyšíme, neodpovídá realitě, a něco, co vidíme, rovněž. Mnohé velmi ovlivňuje virtuální svět. Ale nelze to zevšeobecňovat. Tento postoj v podstatě tvrdí, že pravda je nepoznatečná; a popření pravdy vede k popření Boha. Jestliže nemám pevné body, jsem hříčkou ve větru, jakkoliv manipulovatelný. Náš Pán hovoří o tom, že je třeba stavět život na skále, nikoli na písku. A znovu se dostáváme k tomu, že skálou je Bůh, Kristus, jehož viditelnou podobou ve světě je církev. „Ty jsi Petr, Skála, a na té skále založím svou církev a brány pekelné ji nepřemohou.“ Uveďme si několik příkladů, které nemohu brát jako názor, ale jako fakt: např. slova Písma, slova Kristova – „Jako Otec miloval mne, tak jsem já miloval vás ... (Jan 15,9) Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává život za své přátele. (Jan 15,13) Nikdo mi můj život nemůže vzít, já ho dávám sám od sebe. (Jan 10,18) Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16) Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. (Jan 14,6) Vy jste moji přátelé, když konáte, co já vám ukládám. (Jan 15,14) Kdo poslouchá vás, poslouchá mne – kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou. (Lk 10,16) Cokoli jste učinili pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste učinili.“ (Mt 25,40) „Nevstal-li Kristus z mrtvých, marná je vaše

víra ... ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kdo zemřeli.“ (1 Kor 15,20) Nauka církve, o níž platí: „Kdo vás slyší, mne slyší“ (Lk 10,16). Kdo není ochoten uznat za pravdu to, co říká Kristus – tam není na čem stavět, tam se člověk míjí s pravdou, a samozřejmě to má důsledky v jeho životě. Jedno krásné latinské rčení říká, že ve věcech podstatných je třeba jednoty, ve věcech méně důležitých je možná svoboda, avšak v těch prvních i v těch druhých je potřebná láska.

✦ **V tomto roce uplynulo pět let od rezignace Benedikta XVI. Jeho heslo zní: Spolupracovníci Pravdy. Někdy lidé říkají: „Vnímám to, že v mém životě a ve světě není vše tak, jak by asi mělo být. Co já ale můžu...“ Jak můžeme být ve svém každodenním životě spolupracovníky Pravdy?**

V jedné knize Benedikt XVI. citoval výrok svatého Jana Pavla II. z encykliky *Fides et ratio*: „Rozum a víra jsou dvě křídla, jimiž se lidský duch pozvedá k nazírání pravdy.“ Myslím, že toto je cesta. Od stvoření ke Stvořiteli, od Abraháma přes Mojžíše a Davida ke Kristu, od Krista k jeho církvi. Žít v církvi a s církví znamená žít s Bohem, Otcem, Synem a Duchem Svatým, ve společenství bratrů a sester pod vedením nástupců apoštolů a jejich pomocníků kněží. Když se snažím plnit Boží vůli, pak spolupracuji s Bohem, pak jsem spolupracovníkem pravdy. Nevidím v tom něco příliš složitého. Žít přítomný okamžik jako svoji odpověď na Boží lásku, radovat se z Božích darů, z Ježíšova přátelství, z mateřského vztahu jeho Matky, která je i Matkou naší. Být pozorný na tichá vnuknutí Ducha Svatého. Svatá Faustyna píše ve svém Deníčku: „Věrnost v plnění vnuknutí Ducha Svatého – to je nejkratší cesta ke svatosti“ (svatostí rozumíme správný život v Bohu a s Bohem). Jsem-li postaven

„ŽÍT PŘÍTOMNÝ OKAMŽIK
JAKO SVOJI ODPOVĚĎ NA BOŽÍ
LÁSKU, RADOVAT SE Z BOŽÍCH
DARŮ, Z JEŽÍŠOVA PŘÁTELSTVÍ,
Z MATEŘSKÉHO VZTAHU JEHO
MATKY, KTERÁ JE I MATKOU NAŠÍ.“

před tajemství utrpení, svého nebo bližních, mám možnost ho uchopit a přijmout s pohledem upřeným na Ježíše, který každému utrpení může dát smysl. A když jsem tu bolest přijal, když jsem k tomu utrpení řekl svoje „ano“, pak je mohu nabídnout s Ježíšem Bohu za spásu jiných. A tak se i utrpení a bolest dá proměnit v lásku. Víra jako vztah přátelství a lásky s Ježíšem je ten nejvzácnější poklad, ta nejcennější perla, jakou tady na zemi máme. Kéž by se nám dařilo ukazovat k ní cestu i mnoha jiným.

Otče biskupe, děkuji vám za rozhovor.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

SVÁTKU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ JE 18 LET

V den svatořečení sestry Faustyny Kowalské, 30. dubna roku 2000, sv. Jan Pavel II. ustanovil pro celý svět svátek Božího milosrdenství. Pokud by se jednalo o člověka, letos by mohl slavit své 18. narozeniny a podle zákona by dosáhl dospělosti. V případě svátku Božího milosrdenství to tak samozřejmě není. Nicméně těch 18 let nám může posloužit k zamyšlení nad tím, zda a nakolik člověk „dospěl“ k pochopení, v čem spočívá velikost tohoto svátku.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ A ČAS

Poprvé se o svátku Božího milosrdenství zmínil Pán Ježíš ve zjevení sv. Faustyně v polském městě Plock, když prosil o namalování obrazu, který dnes známe jako obraz milosrdného Ježíše. Bylo to v únoru roku 1931: „Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“ (Den. 49)

Sv. Faustyna zaznamenaná potom ve svém „Deníčku“: „V jistou chvíli jsem uslyšela tato slova: Dcero má, říkej celému světu o mém nesmírném milosrdenství. Toužím, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého

Jan Pavel II.

milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svátost smíření a svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů; v tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat. Mé milosrdenství je tak veliké, že jím nepronikne žádný rozum, ani lidský, ani andělský, za celou věčnost. Vše, co existuje, má svůj původ v nitru mého milosrdenství. Každá duše, jež má ke mně vztah, bude po celou věčnost rozjímat o mé lásce a mém milosrdenství. Svátek milosrdenství vyplynul z mého nitra, toužím, aby byl slavnostně slaven první neděli po Velikonocích. Lidstvo nedojde pokoje, dokud se neobrátl ke zdroji mého milosrdenství.“ (Den. 699)

Tento úryvek z „Deníčku“ je důležitý pro pochopení mimořádnosti svátku Božího milosrdenství. Pán Ježíš prozrazuje, že svátek pramení z Božího Srdce. Je to plod veliké Boží touhy a lásky. A je to až nepochopitelně veliký dar a šance. Mimořádná milost svátku spočívá v úplném odpuštění vin a trestů z moci zásluh Ježíše Krista. Je to milost, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. O křtu se mluví v kategorii smrt – život. Ponoření do vody je umíráním s Kristem a zároveň znovuzrozením k novému životu – s Kristem a v Kristu. To, co je staré a hříšné, umírá a rodí se nové: nový život, nový člověk. Znamená to také nový začátek. Ano, s vědomím své minulosti, se zkušeností své slabosti, své nevěrnosti a svého hříchu, ale už bez „dluhů“ před Bohem. Zůstává jen to, co je teď a co je před námi.

Je to opravdu možné? Je možné získat tak velkou milost? Možná že právě velikost této milosti a způsob jejího získání zapříčinily, že svátek Božího milosrdenství tak dlouho čekal na schválení a zavedení pro celou církev – skoro 70 let! Někdy je dar tak veliký, že „až se nechce věřit tomu, že by to bylo tak jednoduché“.

Jenomže je také pravda, že ono to pro nás tak úplně jednoduché není. Podobně jako v případě svátosti smíření, plnomocných odpustků a veškerých plodů svátostí, „slabým prvkem“ jsme my, ne Bůh. Ta slabost se projevuje „před“ (pochybnost, zda mi Bůh všechno opravdu odpustí) a „po“ (pochybnost, zda mi Bůh opravdu všechno odpustil). To my máme problém pochopit, jak velká milost se nám nabízí. A to my máme problém – poté, kdy už přijdeme jako marnotratný syn a Otec nás oblékne do nových šatů, dá nám prsten a nový život – pamatovat na to, věřit tomu a žít s vědomím, že jsme byli oblečeni **opravdu** do nových šatů,

že **opravdu** máme prsten a **opravdu** nám byl darován nový život.

Se svátkem Božího milosrdenství je určitě spojeno i tajemství a milost času. Dospíváme také k pochopení slov Pána Ježíše, že lidstvo nenajde pokoj, dokud se s důvěrou neobrátil ke zdroji Božího milosrdenství. Každý rok, každý den a hodina potvrzují pravdu těchto slov.

JAK PROŽÍT SVÁTEK A ZÍSKAT MILOST?

Přípravou k svátku má být Novéna k Božímu milosrdenství. Spočívá v modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství po devět dní od Velkého pátku. S touto Novénou spojil Pán Ježíš také velké přísliby: „V této novéně udělím duším veškeré milosti.“ (Den. 796)

V Deníčku sv. Faustyny lze najít ještě jinou novénu, kterou Pán Ježíš nadiktoval sv. Faustyně, během které má Faustyna přivádět k Pánu Ježíši každý den odlišnou skupinu duší (srov. Den. 1209–1229). Tuto novénu se lze pomodlit třeba i vícekrát během roku. Pokud ale má být novéna přípravou na svátek, neměli bychom žádný den novény zapomenout na modlitbu Korunky k Božímu milosrdenství.

V den svátku Božího milosrdenství lze získat milost úplného odpuštění vin a trestů. K získání této milosti je potřeba: být ve stavu milosti (zpočátku nemusí být v den svátku), v den svátku přijmout Svaté přijímání, pomodlit se na úmysly Svatého otce a zúčastnit se nějaké zbožné aktivity ke cti Božího milosrdenství nebo pomodlit se před Nejsvětější Svátostí „Otče náš“, „Věřím“ a přidat k tomu výzvu k milosrdnému Ježíši (např. „Ježíši, důvěřuji Ti!“).

KAŽDOROČNÍ POZVÁNÍ DO SLAVKOVIC

Svátek Božího milosrdenství není vázán na konkrétní poutní místo nebo kostel. Nicméně na některých místech je tento den zvláštním způsobem zajištěna duchovní služba. K těmto místům patří také poutní kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě. V den svátku Božího milosrdenství lze od 9.00 do 21.00 hod. přijmout svátost smíření a zúčastnit se mše svaté (10.30, 15.00 a 19.00 hod.).

Stojí za to nosit ve svém srdci slova Pána Ježíše z „Deníčku“ sv. Faustyny: „Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“ Ale je také dobře s pokorou a vděčností pamatovat na další slova z „Deníčku“: „Mé milosrdenství je tak veliké, že jím nepronikne žádný rozum.“ Milosrdenství je nepochopitelné nejen jako Boží vlastnost, ale často také ve způsobu, jakým se projevuje a nabízí. Více než pochopit, snažme se Božímu milosrdenství otevřít s vírou a důvěrou a využít milost svátku Božího milosrdenství.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

Datum konání svátku Božího milosrdenství v letech 2018–2025:

2018/8. dubna, 2019/28. dubna,
2020/19. dubna, 2021/11. dubna,
2022/24. dubna, 2023/16. dubna,
2024/7. dubna, 2025/27. dubna.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„... Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat
tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího
Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;
na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:
Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem. “**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme
svědectvím života v duchu důvěry v Boha
a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou
milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám
potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání
poselství milosrdenství, formace apoštolů
Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

KORUNKA S RADIEM PROGLAS

Společně s Radiem Proglas
zveme všechny ctitele Božího
milosrdenství k modlitbě Korunky
k Božímu milosrdenství.

**Každý pátek po 15.00 hod.
(kromě prvních pátků v měsíci)
se modlitba Korunky živě vysílá
z kostela Božího milosrdenství
a sv. Faustyny ve Slavkovicích.**

Ve zjevení sv. sestře Faustyně
Pán Ježíš slíbil:
**„Skrze modlitbu této Korunky dám
rád všechno, o co mě budou prosit.“**
(Den. 1541)

Řekněte svým známým, zvlášť
starším, nemocným a trpícím lidem,
že se mohou připojit ke společné
modlitbě Korunky prostřednictvím
Radia Proglas.

**Těšíme se na vás a na všechny, kdo
společně s námi budou vyprošovat
Boží milosrdenství pro nás všechny
a pro celý svět.** Otcové pallotini

CARITAS IN VERITATE

Láska v pravdě

**Encyklika o integrálním lidském
rozvoji v lásce a pravdě**

Hlavním tématem sociální encykliky Benedikta XVI. Caritas in veritate („Láska v pravdě“) jsou možnosti a meze rozvoje jednotlivého člověka i celých národů. Pravý humanismus není uzavřen do sebe, hledá dobro druhého, je otevřený transcendenci: „Bez Boha člověk neví, kam má jít, ani není schopen pochopit, kdo je.“

Papež promýšlí a navrhuje konkrétní přístupy v celé škále oblastí: ekonomické (etika podnikání; odpovědnost finančního sektoru; nová úloha odborů), kulturní (přístup ke vzdělání; absolutní nárok techniky, převažující technicistní mentalita; moc médií), etické (obrana lidské důstojnosti od početí po přirozenou smrt; otevřenost vůči životu; právní systémy a koncept práv a povinností), globální (fenomén migrace; zásady mezinárodní rozvojové pomoci; ochrana životního prostředí; energetická otázka) a politické (princip společného dobra; spolupráce věřících a nevěřících; význam občanské společnosti; úloha neziskového sektoru; reforma OSN).

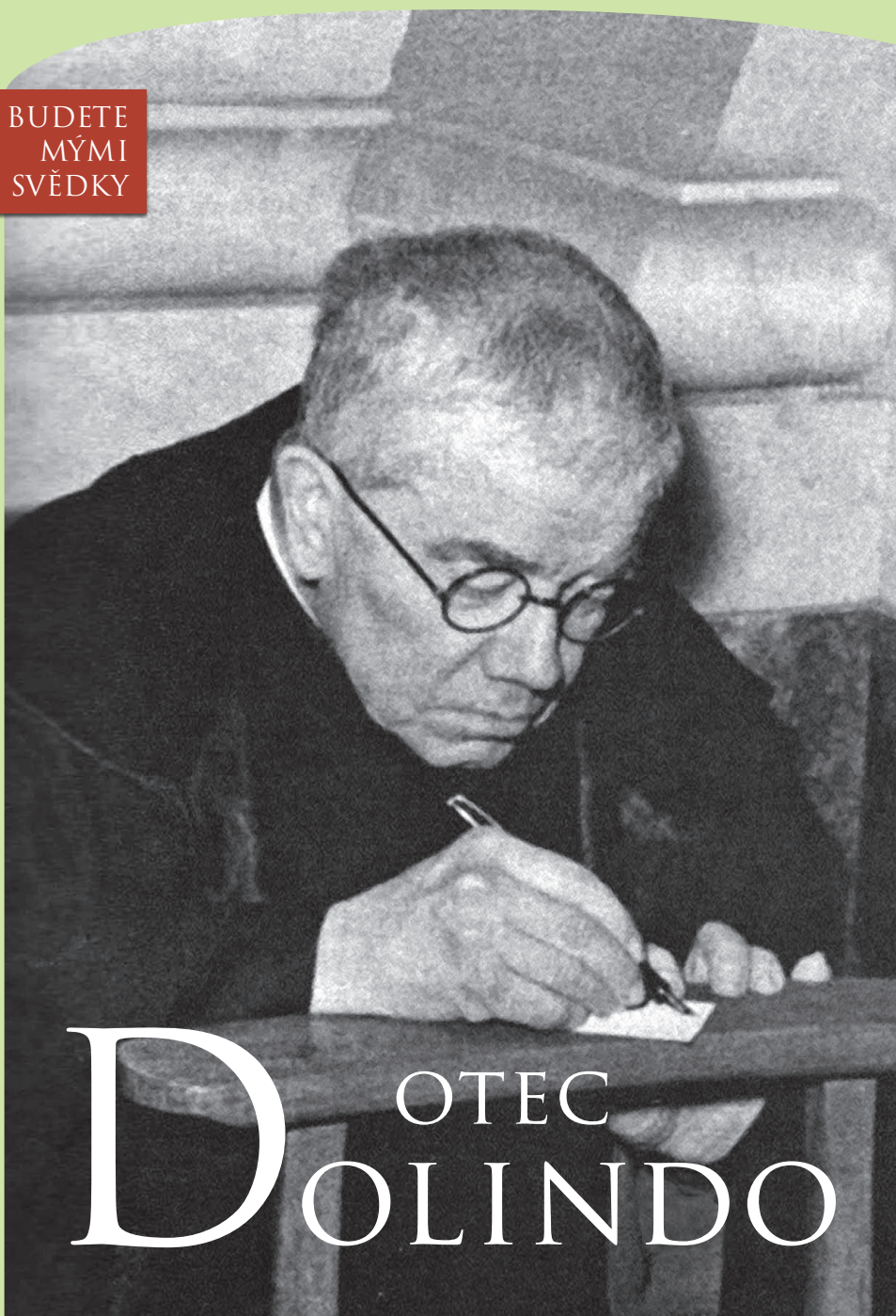
Encyklika je papežovým zásadním slovem k palčivým společenským, politickým a ekonomickým otázkám současného světa. Je také povzbuzující a inspirativní výzvou, adresovanou veřejným autoritám uprostřed globální hospodářské krize.

Encyklika Benedikta XVI. Caritas in Veritate (KNA 2009), brož., 109 stran.

Můžete objednat na adrese: Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

D OTEC
OLINDO

1. část

POVER NULLA:
BEZVÝZNAMNÝ
UBOŽÁK

ŽIVOT

Dolindo přichází na svět 16. října 1882 v Neapoli, v domě na via Santa Chiara, v bytě pod číslem 24. Otec, Raffaele Ruotolo, má ve zvyku dávat svým dětem jména, která mají pro něho samotného nějaký význam. Tentokrát má předtuchu, že jeho nově narozeného chlapce čeká v životě hodně bolesti a utrpení, a tak vymýšlí pro chlapce nové jméno: *Dolindo*. V neapolském dialektu *dolendo* znamená trpět, snášet bolesti... A bolest a utrpení neopouštějí malého Dolinda od raného dětství. Ještě jako nemluvně chlapec podstupuje těžký zákrok: kvůli bolestem rukou a podezření na kostní nemoc jsou mu rozřezány obě dlaně. Pak brzy následuje vyjmutí mandlí a vyoperování tumoru, který se objevil na tváři dítěte. Jizvy mu zůstávají po celý život, a už jako kněz píše: *Můj život začal ve stínu utrpení, které neustále rostlo, a tak jsem se stal účastným umučení Pána Ježíše.*

Matka Dolinda Silvie pochází ze zchudlé rodiny aragonských knížat, její strýc je kaplanem na dvoře neapolského krále. Otec chlapce je velice vzdělaný a ctižádostivý, pochází z rodiny krejčího. Diplomovaný inženýr Raffaele původně zaujímá mladou Silvii svojí zbožností a pracovitostí, po svatbě se však projevuje zcela jinak. Otec nevidí potřeby své stále početnější rodiny, je skoupý a bezcitný, dokonce i brutální a krutý. Dolindo vzpomíná: *Otec byl výjimečně nervózním člověkem a mlátil nás za*

Mladý Dolindo

*všechno. (...) Doma vládl takový teror, že když jsme zaslechli zvonek u dveří, já a můj bratr Elio jsme se utkali schovat. Otec fackuje Dolinda za každou maličkost. Mláti ho rákoskou přes dlaně, v místě hlubokých ran, ještě nezhojených po chirurgickém zákroku. Vykrucuje synovi ruce. Otec přednáší na universitě, avšak vědomě udržuje rodinu v nouzi a o hladu a dělá vše, aby svým dětem znemožnil dobrý start do života. Malý Doli a jeho sourozenci jsou stále hladoví. Chlapec trhá byliny rostoucí kolem domu a v odpadcích hledá kopr a zbytky ředkve, aby si připravil salát... Horší je to s oblečením, děti v zimě v létě běhají naboso, ve stejném oblečení... Kvůli tomu se rodiče často hádají... otec je však ohledně rodinných financí a svých výchovných metod neústupný. Platí vzdělání jen dvou nejstarších dcer, ostatní děti se mají učit od starších, což znamená vše bezmyšlenkovitě biflovat. (Otec) *mě bil pokaždé, kdy jsem neuměl odlišit písmenka. (...) Kdybych tehdy chápal, o co se jedná v utrpení Pána Ježíše, sjednocoval bych se**

s Ním a mohl bych se stát svatým. Dolindo nazývá období svého dětství duchovní pouští a pokračuje: ta krajní přísnost a z ní plynoucí neustálé utrpení, tak nepřiměřené mému věku, mi úplně vzaly úsměv a měnil jsem se kvůli tomu v obyčejného kreténa. Přestal jsem cokoliv chápat, ničemu jsem nerozuměl.

Zdá se, že si chlapec z domova odnáší nejen nízké sebevědomí ... až do konce života o sobě nehovoří jinak než: *sono un gran nulla ... jsem velké nic ...* Avšak přes všechny dosavadní obtíže začíná v životě Dolinda působit síla Boží milosti, která bude už navždy ovlivňovat jeho osobnost ze všeho nejvíc. Čisté a citlivé srdce chlapce od útlého dětství doslova žije Bohem. Malý Doli dovede dokonce fyzicky vycítit Boží přítomnost v duši své matky pokaždé, když se vrací domů po ranní mši svaté a Svatém přijímání. Od strýce – kněze se Dolimu dostává velké dobroty a dobře cítí rozdíl mezi laskavostí a ponížením, které zakouší ze strany otce. Nečekáný dar duchovního života zahřeje dušičku Dolinda jako zatím netušená a vzdálená, avšak stále jasnější skutečnost. Boží pozvání k výlučnému, osobnímu vztahu se objeví v srdci osudem zkoušeného chlapce. Čtyřletý Doli se cítí být přitahován tou doposud nepoznanou vnitřní krásou a volá nahlas: *budu knězem!* A když přijde čas, pak sám Ježíš mu nabídne lásku svého zraněného srdce, lásku obrovskou, všeobjímající a věrnou až ke kříži.

Po dvaceti letech manželství se rodiče Dolinda rozvádějí a matka s dětmi se odstěhovávají. Pro všechny zúčastněné je to bolestivá událost, která však paradoxně přináší chlapci možnost systematicky se vzdělávat. A tak osmého června 1896 Dolindo s matkou a bratrem vstupují do dveří školy otců misionářů sv. Vincence à Paulo v Neapoli. Oba chlapci dostávají nové obleky a ve své v životě první košili se Doli podle

svých slov cítí *důstojně*. Prostředí školy a koleje je klidné a tiché, věci tam mají svůj řád a žáci se řídí vyznačenými časy modlitby a výuky. Poprvé ve svém životě se Doli ocitá v bezpečném prostředí, obklopen vším, co jeho srdce a duše potřebují. Mnoho času tráví chlapec v kostele, před Eucharistickým Ježíšem, modlí se růženec, zvláště bolestná tajemství, a svou lásku k Panně Marii vyjadřuje v písních. Jednou otec Dolindo napíše, že se ve škole dvanáct let učil *milovat Boha nade všechno na světě*.

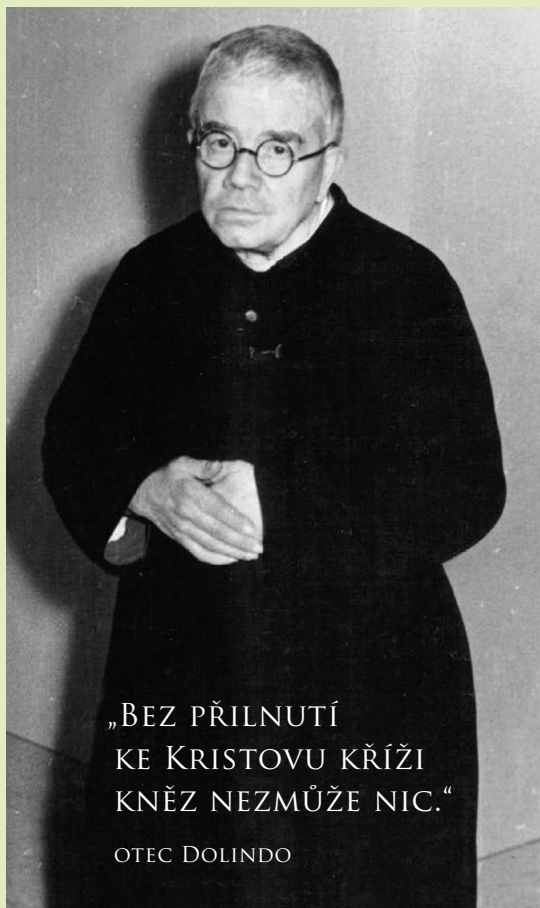
Je však něco, co chlapce trápí: je si totiž vědom svého postižení a zaostávání v intelektuální oblasti, které nota bene sám neustále nazývá *kretenismem*. Přírodovědné předměty, literatura, teologie – to vše je pro Dolinda jako španělská vesnice. Doli musí třikrát opakovat první ročník školy, a tak se ptá sám sebe: *mohu se vůbec stát knězem...?* A kdo si dovede alespoň trochu představit, jak se bezútěšné dětství plné utrpení, násilí a strachu promítlo do dalšího vývoje chlapce, ten se dnes, z perspektivy času, může oprávněně ptát: *je to vůbec možné, že o pár desítek let později napsal otec Ruotolo kromě jiného na třicet komentářů k Písmu svatému? Jak a kdy se stala ta zásadní změna Dolinda a co ji způsobilo?*

Je 15. června 1898 a ve školní kapli se Dolindo spolu s ostatními studenty modlí růženec. Na lavici před chlapcem leží kniha, na ní je opřený obrázek Panny Marie. Dolindo se modlí: *ó, moje sladká Mámo, jestli chceš, abych se stal knězem, dej mi rozum a inteligenci, vidíš přece, že jsem kretén...* Chlapec v kleče krátce usíná ... Okno kaple se najednou otevírá a lehký vánek, či možná nějaká „zvláštní milost“, unáší obrázek vzhůru, a ten se pak lehce dotýká chlapcova čela. *Dotknul se mého čela a já jsem se vzbudil jakoby ze snu, s mým ubohým rozumem připraveným a osvíceným.*

Od této události je Dolindo jako vyměněný: hodně čte, přímo hltá vědomosti, hlásí se do diskuze, píše básně a skládá hudbu, píše přednášky o kněžském povolání. Zajímavé je, že se tato změna týká jen teologie a věcí, které se týkají Boha. Po celou dobu gymnázia a studií v kněžském semináři se *Doli bude potýkat s učením. Dostane sice kvůli učení povolení vstávat ve tři ráno, avšak jednou napíše: pomoc přicházela jen od dobrého Ježíše.* Náhlá, ale patrná změna a jakoby „osvícení“ Dolinda vzbuzuje závist jeho kolegů. Výsledkem jsou nejen nadávky a pomluvy, ale i nactiutrhání. Doli se však urážkám a lžím nikdy nebrání a všechno přijímá. Modlí se za ty, kdo ho pokořují. Za vše je vděčný a v každém člověku bez výjimky vidí odraz Boží tváře. Dolindo však není žádný sladký a naivní „svatoušek“, je pevně a bez výhrad rozhodnutý pro dokonalost, pro směřování k Bohu. Dobře ví, že *pokud se lidské srdce nechá ovládnout nějakou třeba jedinou nedokonalostí, která nebude včas zneškodněna, pak se stává obětí tohoto zla. Zlo je něco jako postupující ochrnutí, které pomalu pohlcuje duši a vede ji ke smrti.*

V srpnu 1898 se Dolindo slavnostně odevzdává Bohu podle příkladu sv. Alfonsa Liguori. Prosí o dar utrpení: *každý den jsem prosil Ježíše o dar lásky, utrpení, pokory, víry, mírnosti, trpělivosti, a abych byl shovívavý.*

V sobotu 1. června 1901 Dolindo skládá řeholní sliby chudoby, čistoty, poslušnosti a misijní povinnosti hlásání Krista chudým. Do konce svého života bude žít v krajní chudobě a nebude za svoji misijní práci chtít žádné peníze. Dolindo se zapálením pravého Neapolitance o sobě říká, že *žije jen pro kříž. (...) Bez kříže je můj život neproduktivní, protože hřeším a jsem zdrojem neštěstí.* Žádá své představené o povolení odjet na misie do Číny a doufá, že se brzy stane mučedníkem. V odpovědi však slyší

„BEZ PŘILNUTÍ
KE KRISTOVU KŘÍŽI
KNĚZ NEZMŮŽE NIC.“

OTEC DOLINDO

prorocká slova: *budeš mučedníkem, ale nikoliv mučedníkem krve, ale srdce...* Mladý řeholník Dolindo zatím netuší, jakým zvláštním způsobem ho sám Ježíš zanedlouho povede. Že ho čeká zrada, ponižování, závist a tupení ze strany věrolomných přátel. Že bude bezdůvodně nařčen z hereze a že bude třikrát vyšetřován Svatým oficiem... Bude mít zákaz sloužení mše svaté a nebude moct hlásat kázání ani zpovídat. Dolindo, věrný svému kněžskému povolání, napíše: *bez přilnutí ke Kristovu kříži kněz nezmůže nic.*

Zprac. D. Š.
(Pokračování příště)

Tříbení a účast na Kristově modlitbě v utrpení

Podobně jako se říká, že neštěstí nechodí po horách, ale po lidech, je možné také konstatovat, že ani lidem modlitby se nevyhýbá utrpení, ba velmi často právě je provází mnohem víc než ty, kdo se nemodlí.

Lidem, jako byla Jobova manželka, to může připadat nespravedlivé, lidé jako Jobovi přátelé z toho usoudí, že možná tento člověk modlitby není až tak zbožný, jak vypadá, ve skutečnosti je však toto konstatování pochopitelnější, než by se mohlo zdát.

Komu jinému má Pán Ježíš dopřát podíl na svém utrpení, než právě těm, kdo jsou jeho důvěrnými přáteli? Kdo jiný má být tříben víc než lidé modlitby, aby se z nich odstranilo vše znehodnocující a bezcenné a očistil se skrytý vzácný kov?

Zpočátku to Boží přátelé nemusejí chápat, dokonce se mohou dostat do kritické situace, která vystaví nebezpečí jejich víru a modlitbu, ale zůstanou-li věrní a otevření

Božímu hlasu, dříve nebo později pochopí a dostanou milost přijmout toto poslání být nablízku Kristu prožíváním jeho utrpení, a pomáhat tak druhým, aby se otevřeli Božím obdarováním.

Takoví lidé jsou v Božích očích vzácní, a dokáží-li se co nejvíce otevřít tříbení, kterým musejí procházet, stávají se spolupracovníky Boží milosti vzhledem k ostatním lidem.

Úryvek z knížky

ThLic. Pavla Vojtěcha Kohuta, ThDr.

„Minikatechismus o modlitbě“

Informace o dotisku knížky

Brožurka „Minikatechismus o modlitbě“ otce Pavla Vojtěcha Kohuta OCD obsahuje praktické úvahy o modlitbě, z nichž většina zazněla na Proglasu během pátečních přenosů Korunky v roce 2016/2017. Brožurka je doplněna také texty o vztahu modlitby a utrpení a zamyšlením k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství.

O brožurku je stále zájem, ale náklad je již vyčerpán, a proto uvažujeme o dotisku. **To, zda se dotisk zrealizuje, bude záležet na tom, kolik bude zájemců.**

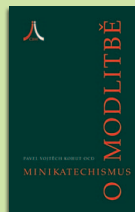
Zájemce prosíme o kontakt do 15. května 2018. Případný dotisk bychom rádi udělali do 8. června 2018, aby byla brožurka k dispozici během kongresu o Božím milosrdenství (8.–10. 6. 2018).

Kontakt:

tel. 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Otcové pallotini

POHLED Z OKNA

Omlouvám se, že začnu vtipem: Starý rychtář sedí doma se svou ženou a poslouchá jednoho občana, který si stěžuje na souseda. Když skončí, rychtář si posteskuje: *život je těžký, máš pravdu. Zanedlouho je spolu s manželkou svědkem stížnosti toho druhého. Máš pravdu, těší ho...* Když to jeho žena slyšela a potom, když byli sami, protestovala: *Přece nemohou mít pravdu oba dva. Nesoudíš dobře. Její muž na to: Máš pravdu.*

Něco ten vtip vypovídá o našem životě. Svou duši vláčíme džunglí nejistot a polo-pravd. Ale je tady možnost dopřát jí očistu.

Možná známe modlitbu ruského poutníka: *Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, smiluj se nade mnou hříšným. Amen.*

Ani jedno slovo není navíc a všechno je pravda. Vůbec. Každá modlitba, zvláště ta, kterou nás naučil Pán Ježíš, je pravda.

Ježíš říká, když se sám modlí za své učedníky, tedy i za nás, ke svému Otci: *Posvěť je pravdou. Tvé slovo je pravda.*

Můžeme filosofovat, tříbíme si myšlení, ale hlavně se modleme, abychom byli každý den aspoň chvíli v pravdě.

P. František Koukal
farář v Obyčtově

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

Poutníci na cestě do kostela ve Slavkovicích

30. BŘEZNA 2008

DESET LET
OD POSVĚCENÍ KOSTELA
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
VE SLAVKOVICÍCH

V neděli 30. března 2008, v den svátku Božího milosrdenství, se ve Slavkovicích uskutečnilo posvěcení nového kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny Kowalské. Mši svatou od 15.00 hod. předsedal Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský, za účasti mnoha kněží a věřících.

V roce 2018 děkujeme Pánu Bohu za deset let, které uplynuly od posvěcení kostela. Vzpomínky na posvěcení kostela budou součástí programu svátku Božího milosrdenství a hlavní oslavy výročí posvěcení kostela proběhnou v rámci III. kongresu o Božím milosrdenství v neděli 10. června 2018.

Pamatujme ve svých modlitbách na všechny, kteří se přičinili o vznik kostela, včetně těch, kteří nás už předešli k milosrdnému Otci.

Průvod s ostatky sv. otce Pia, které jsou umístěny v obětním stole

Posvěcení kostela se zúčastnilo mnoho kněží a věřících

Biskup Vojtěch Cikrle během svěcení kostela

První mše svatá v posvěceném kostele

Tisíce věřících z celé ČR tento den navštívily Slavkovice

Věřící čekající na vstup do nově posvěceného kostela

MILOSRDENSTVÍ PRO TENTO SVĚT

III. KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

pod záštitou Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského

SLAVKOVICE / NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ / 8.–10. ČERVNA 2018

PROGRAM:

■ Pátek, 8. června 2018 Slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně

Slavkovice, kostel

Od 15.00 hod. registrace účastníků u kostela ve Slavkovicích.

- 15.00 Hodina milosrdenství
(Kongregace Sester od Andělů).
- 16.30 Uvítání v Centru Božího milosrdenství a vzpomínka na předchozí kongresy (otcové pallotini).

17.30 **MŠE SVATÁ NA ZAHÁJENÍ KONGRESU** (Mons. Antonín Basler, pomocný biskup olomoucký).

Litanie k NSPJ a Modlitba zasvěcení Srdci Ježíšovu.

Po mši svaté pohoštění u kostela ve Slavkovicích.

- 20.30 Promítání: Svědkové milosrdného Srdce Boha (R. D. ThDr. Michal Damazyn, Polsko).
- 22.00 Nikodémova noc. Adorace za dobré plody kongresu do 7.00 hod. ráno.

■ Sobota, 9. června 2018 Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie

Nové Město na Moravě, kulturní dům

07.00–8.30 Registrace účastníků

8.30 **I. přednáška:** ThDr. Adrian Galbas SAC, provinciál otců pallotinů, Poznaň, Polsko: Nebojme se světa, bojme se o svět – osvobozující moc Božího milosrdenství. Reflexe nad apoštolátem Božího milosrdenství v kontextu aktuální situace ve světě a nad odkazem sv. Faustyny Kowalské 80 let od její smrti.

10.00 **II. přednáška:** Mons. Doc. Jaroslav Brož, Th.D. S.S.L., KTF UK, Praha: Už, nebo ještě ne? Obraz světa a člověka před druhým příchodem Krista na základě dopisů sv. Pavla a Zjevení sv. Jana.

11.00–11.30 Přestávka.

11.30 **III. přednáška:** PhDr. Marina Luptáková, Th.D., Institut východního křesťanství, HTF UK v Praze: Boží milosrdenství v pravoslavné tradici.

12.30 **IV. přednáška:** Mgr. Michal Řoutil, Ph.D., šéfredaktor revue Parrésia: Muslimské jaro, křesťanská zima: Současné pronásledování křesťanů v oblasti Blízkého východu.

13.30 *Oběd*

15.00 Přemístění do Slavkovic

Slavkovice, nahoře

15.30 Modlitba v Hodině Božího milosrdenství (Poutníci pěší pouti k Božímu milosrdenství)

16.00 DĚKOVNÁ MŠE SVATÁ ZA 15 LET PŮSOBNÍ PALLOTINŮ V ČR

(Mons. Prof. ThDr. Jozef Haľko, PhD., pomocný biskup bratislavský, Slovensko).

Pohoštění v rámci programu nahoře.

19.00 Evangelizační koncert (eSPé, Slovensko).
Litanie k Panně Marii a rozsvícení kříže. (ThDr. Zenon Hanas SAC, provinciál otců pallotinů, Varšava, Polsko)

■ **Neděle, 10. června 2018**

Nové Město na Moravě, kulturní dům

8.30 **V. přednáška:** R. D. Patrice Chocholski, světový koordinátor kongresů o BM, farář na poutním místě v Ars, Francie: Jak být apoštolem Božího milosrdenství dnes? Doba sv. Jana Marie Vianneye a naše doba. Tajemství

pastoračního úspěchu a odkaz sv. Jana Marie Vianneye.

9.30 **VI. přednáška:** Grzegorz Górny, novinář, katolický publicista, Polsko: Dvě srdce – úcta k Božímu milosrdenství a úcta k Panně Marii Fatimské.

10.30–11.00 – Přestávka.

11.00 **VII. přednáška:** R. D. Mgr. Petr Vrbický, spirituál Teologického konviktu, Olomouc: Pokora jako cesta k milosrdenství.

12.00 *Oběd*

13.30 Přemístění do Slavkovic

Slavkovice, nahoře

14.15 Seznámení s projektem stavby Centra Božího milosrdenství (P. Mgr. Jan David SAC, rektor Centra Božího milosrdenství).

14.45 Modlitba v Hodině Božího milosrdenství (Kongregace sester Matky Božího milosrdenství).

15.00 DĚKOVNÁ MŠE SVATÁ NA ZÁVĚR KONGRESU SE ZASVĚCENÍM BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ
(předsedá Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský).

Mše svatá bude spojena:

- s oslavou 10. výročí posvěcení kostela ve Slavkovicích
- s předáním ostatků sv. J. M. Vianneye do kostela ve Slavkovicích
- s požehnáním pozemku pro stavbu Centra Božího milosrdenství

INFORMACE • Prosíme o přihlášení všechny, kdo se chtějí zúčastnit programu v kulturním domě v Novém Městě na Moravě nebo potřebují ubytování. Informace a přihlášení: 566 502 850, 774 521 531 • e-mail: objednavky@apostol.cz

SLAVNOSTNÍ DĚKOVNÁ MŠE SVATÁ se zasvěcením Božímu milosrdenství

se bude konat v neděli 10. června 2018 od 15.00 hod. v areále nad kostelem Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě

Slavnosti bude předsedat Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský.

Mše svatá se uskuteční na závěr III. kongresu o Božím milosrdenství a v roce 10. výročí od posvěcení slavkovického kostela.

Během mše svaté budou kostelu ve Slavkovicích předány ostatky sv. Jana Marie Vianneye, přivezené z poutního místa v Ars ve Francii.

Srdečně vás všechny zveme a na cestu do Slavkovic vyprošujeme Boží požehnání.

Otcové pallotini

EXERCICIE *lectio divina*

- ✓ 8-denní / 25. 4.–3. 5. 2018, Vranov u Brna
„Evangelium podle sv. Marka“
- ✓ 6-denní / 12. 8.–18. 8. 2018, Vranov u Brna
„Ježíš a ženy“
- ✓ Víkendová škola modlitby **Božím slovem**
12.–14. 10. 2018, Poličany

Exercicie lectio divina jsou pro všechny: laiky, osoby zasvěceného života a kněze. Konají se v hlubokém mlčení a s individuálním doprovázením.

Podrobné informace a přihlášky: www.lectio divina.cz, mob. 739 002 737

PRO TY, KDO POTŘEBUJÍ BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

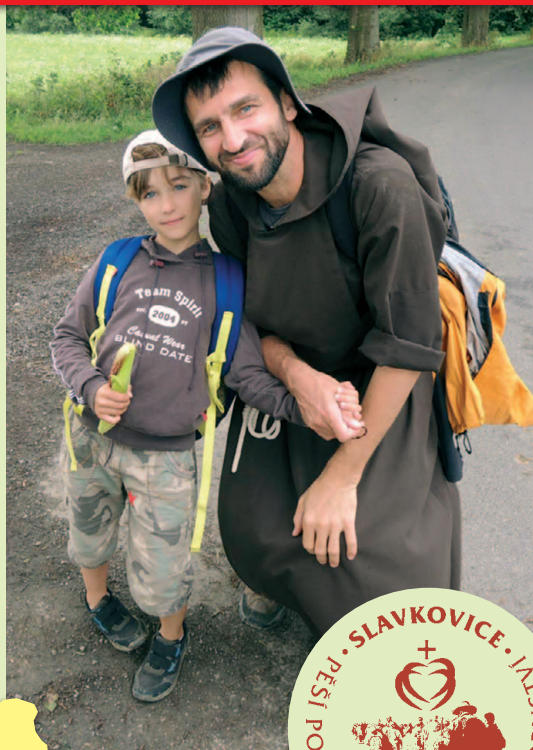
Pěší pouť k Božímu milosrdenství 21.–28. 7. 2018

Srdečně zveme na desátý ročník Pěší pouti k Božímu milosrdenství. Putujeme do Slavkovic u Nového Města na Moravě z šesti směrů: z Prahy, Fulneku, Hodonína, Českých Budějovic, Mladé Boleslavi a letos nově z Mezilesí (Międzyzlesie) v Polsku.

Heslo letošní pouti:

**„Milosrdenství, jak slíbil
naším předkům...“**

(Lk1,54-55)

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

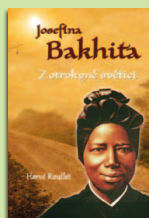
Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

Mobil do distribuce: 739 548 085 (v pracovních dnech 9–15 h)

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz■ **F. X. Nguyen Van Thuan**
Svoboden ve víře*Ze zkušenosti
vězněného biskupa*

V této knize se autor chce s námi podělit o svou zkušenost, tedy o to, jak se v každém okamžiku svého života ve vězení setkával s Ježíšem při hledání Boha a jeho vůle – v modlitbě, ve svých bratřích a sestrách, v Panně Marii.

Brož., 88 s., 99 Kč

■ **Hervé Roulett**
Josefina Bakhita*Z otrokyně světici*

Kniha přináší podrobný životopis první africké světice, jejíž život byl poznamenán zkušeností otrokyně. V Ježíši Kristu nakonec našla svého jediného Pána. Svojí laskavostí, přes počáteční nedůvěru kvůli barvě její kůže, si získala srdce mnohých. Byla přezdívána „Africký květ“ nebo „Šťastná sestra“. Váz., 208 s., 249 Kč

■ **Tonino Lasconi**
**Ježíš nás zve
ke svému stolu***Průvodce pro děti
na cestě k prvnímu
svatému přijímání*

Kniha vede malé čtenáře k hlubšímu pochopení velké životní události, na kterou se připravují. Nechybí zde ani jednoduchý návod, jak přistupovat ke zpytování svědomí. Tento titul doplňuje publikaci Já se taky zpoví-

dám! od téhož autora, která je přípravou ke slavení svátosti smíření. Kniha je též bohatě ilustrovaná a přináší podněty pro katechety a rodiče dětí. Brož., 64 s., 125 Kč

■ **Papež František**
Amoris laetitia
(Radost z lásky)*Posynodální apoštolská
exhortace o lásce v rodině*

Exhortace je plodem dvou synodů o rodině. Již z několika úvodních bodů je zřejmé, že papež ani synodní otcové neuhýbají před složitostí předložených témat. Papežův otevřený pohled na realitu rodiny v současném světě není vystaven na abstrakcích a nedosažitelných metách, ale vyznačuje se věrností evangelnímu ideálu a zároveň pastorační citlivostí vůči konkrétním situacím.

Dotisk, brož., 117 s., 99 Kč

■ **Papež František**
Laudato si'
(Buď pochválen)*Encyklika papeže Františka
o péči o společný domov*

Encyklika, jejímž klíčovým tématem je otázka: „Jaký svět chceme zanechat těm, kteří přijdou po nás?“ Podle papeže Františka však tuto otázku nelze řešit izolovaně, pouze v rámci životního prostředí. Musíme se ptát, co je smyslem života na zemi, jaké jsou hodnoty a základy společenského života, co je cílem naší práce a veškerého našeho úsilí...

2. vydání, brož., 160 s., 119 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
náš žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek	15.00 Hodina milosrdenství (adorace, Korunka k BM) 16.00 Mše svatá
Sobota	14.00–17.00 Možnost svátosti smíření 17.00 Mše svatá
Neděle	10.30 Mše svatá 14.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek

15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 14.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonočích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

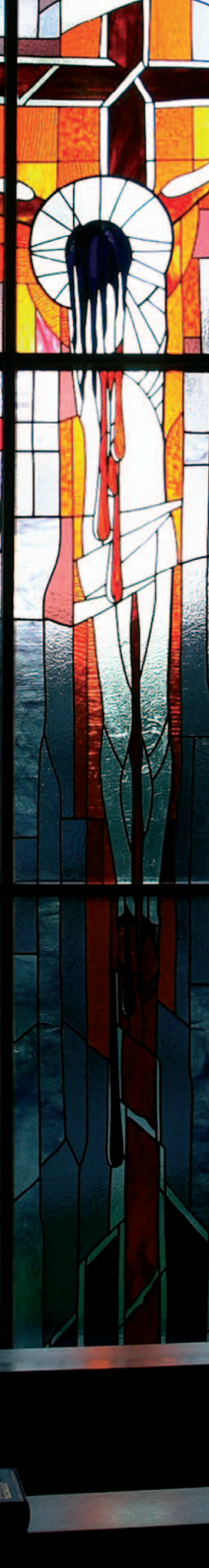
OTCOVÉ PALLOTINI

Jámy 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

V roce 80. výročí smrti sv. Faustyny Kowalské
a 10. výročí posvěcení kostela
Božího milosrdenství ve Slavkovicích
vás zveme do Centra Božího milosrdenství
ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě na

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ V NEDĚLI 8. DUBNA 2018

PROGRAM

9. 45 Přednáška: Jeden život je málo (o. Slavomír Peklanský SAC)
10.15 Korunka k Božímu milosrdenství
10.30 Mše svatá (PhDr. ThLic. Jaroslav Jáchym Šimek OPræm,
opat želivského kláštera)

12.00 Vzpomínkové promítání filmu z posvěcení kostela v roce 2008
14.15 Přednáška: Jeden život je málo (o. Slavomír Peklanský SAC)
14.45 Korunka k Božímu milosrdenství
15.00 Mše svatá (Mons. Josef Nuzík, pomocný biskup olomoucký)
17.00 Vzpomínka na stavbu a posvěcení kostela
(R. D. Mgr. Ing. Pavel Habrovec)
19.00 Mše svatá (otcové pallotini)
20.00 Pobožnost Cesty Světla

Od 9.00 do 21.00 hod. bude možnost svátosti smíření.

V den svátku Božího milosrdenství lze získat milost úplného odpuštění vin a trestů. K získání této milosti je potřeba: být ve stavu milosti (zpověď nemusí být v den svátku), v den svátku přijmout Svaté přijímání, pomodlit se na úmysly Svatého otce, zúčastnit se nějaké zbožné aktivity ke cti Božího milosrdenství nebo se pomodlit před Nejsvětější Svátostí „Otče náš“, „Věřím“ a přidat k tomu výzvu k milosrdnému Ježíši (např. „Ježíši, důvěřuji Ti!“).